

HIMMEL AV MAGI

NIONDE BOK TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice
Himmel Av Magi
Серия «Trollkarlens Ring», книга 9

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697303
Himmel Av Magi (Nionde Bok Trollkarlens Ring):
ISBN 9781632916174*

Аннотация

I EN HIMMEL AV MAGI (BOK #9 I TROLLKARLENS RING), återvänder Thorgrin till sig själv och måste konfrontera sin far en gång för alla. En episk strid är på sin plats, när två titaner star mot varandra, och när Rafi använder sin magi för att samla en zombie-armé. Med Ödets svärd förstört, och Ringens öde i obalans, så behöver Argon och Alistair samla deras magiska krafter för att hjälpa Gwendolyns modiga krigare. Dock kan allt förloras trots deras hjälp, om Mycoples inte återvänder, och hennes nya kompanjon, Ralibar. Luanda kämpade mot Romulus, medan Sköldens öde hängde i deras händer. Reece, kämpar med att leda sina min upp för väggarna på kanjonen, med Seleses hjälp, deras kärlek blir djupare, men när hans gamla kärlek kommer, hans kusin och en tragisk kärlekstriangel och missförstånd skapas. När Riket nu är borta från Ringen, och Gwendolyn har sin chans för personlig hämnd mot McCloud, så är det dags att fira. När den nya drottningen I Ringen, Gwen använder sina krafter för att ena MacGils och McClouds för första gången i historien, och började en episk

återuppbyggnad av landet, av hennes armé och av legionen. Kungens hallar kom sakta till liv igen, när alla började plocka upp alla bitar. Det skulle bli en vackrare stad än hennes far någonsin hade drömt om, och i processen får Gareth äntligen rättvisa. Tirus måste också tas till rättvisa, och Gwen måste bestämma över vilken slags ledare hon ville li. Där är en stor konflikt angående Tirus sönder, och de verkar inte se sakerna på samma sätt, och en strid om makten händer ytterligare än gång, när Gwen bestämmer om hon ska acceptera en inbjudan till de Övre öarna, för att göra MacGil klanen hel igen. Erec är kallad för att förena sitt folk på de Södra öarna och för att träffa sin döende far, och Alistair går med honom, när de förbereder sig för sitt bröllop. Thorgrin och Gwendolyn kanske har bröllopsplaner i framtiden också. Thor kommer närmare sin syster, och när allt lugnar ner sig innanför Ringen, så känner han sig samlad för att ta emot det största uppdraget av dem alla: för att leta reda på sin mystiska mor i ett land långt borta, för att ta reda på vem hon egentligen är. Med flera bröllopsförberedelser i luften, våren var på väg, Kungens hall byggs om, festivaler på väg, så verkade freden komma till Ringen. Men faror lurar i de minst förväntade hörnen, och alla karaktärernas största prövningar är på väg. Med dess karakteriserande, världbyggande och sofistikerade stil, så är EN HIMMEL AV MAGI en episk saga av vänner och älskare, rivaler och friare, om knektar och drakar, av intriger och politisk machina, om kommande ålder, om brustna hjärtan, om bedrägeri, ambition och svek. Det är en saga om ära och mod, om hopp och ödet, om magi. Det är en fantasy som tar oss till en värld vi aldrig kommer att glömma, och som passar alla åldrar och kön. Böckerna #10–#17 i serien är nu tillgängliga!

Содержание

KAPITEL ETT	15
KAPITEL TVÅ	25
KAPITEL TRE	30
KAPITEL FYRA	45
KAPITEL FEM	52
KAPITEL SEX	58
KAPITEL SJU	68
KAPITEL ÅTTA	77
KAPITEL NIO	84
Конец ознакомительного фрагмента.	86

Morgan Rice

Himmel Av Magi (Nionde Bok Trollkarlens Ring)

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills sjutton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och

Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...

–The Romance Reviews (om *Turned*)

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig

stund.”

–Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–The Dallas Examiner (om *Loved*)

”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–Vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–The Romance Reviews (om *Loved*)

KINGS AND SORCERERS

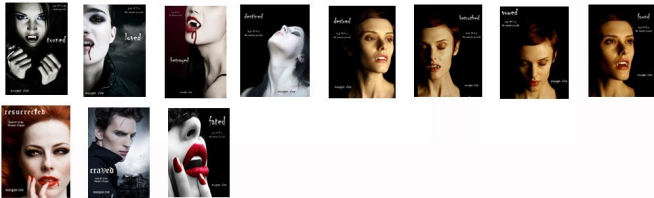
THE SORCERER'S RING

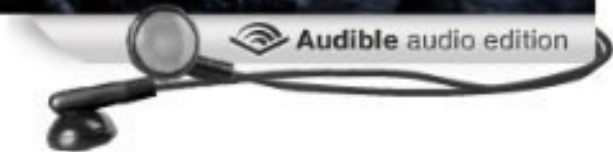

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Lyssna på serien TROLLKARLENS
RING i talboksform!**

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Book #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

DRAKARS ÖDE (Book 3)

EN KAMP OM ÄRA (Book #4)

ÄRANS LÖFTE (Book #5)

ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)

SVÄRDSRITEN (Book #7)

ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)

ARENA TVÅ(Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

OMVÄND (Bok #1)

ÄLSKAD (Bok #2)

FÖRRÅDD (Bok #3)

FÖRUTBESTÄMD (Bok #4)

LÄNGTAN (Bok #5)

TROLOVAD (Bok #6)

LOVAD (Bok #7)

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Sergii Votit och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

“Vi få, vi få glada, bandet av bröder;
för de som idag spiller blod med mig,
skall bli min bror.”

-- *William Shakespeare*
Henry V

KAPITEL ETT

Thor stod mot Gwendolyn, höll sitt svärd vid sin sida, hela hans kropp skakade. Han tittade upp och såg alla ansikten som stirrade på honom under tystnad – Alistair, Erec, Kendrick, Steffen och en värd för hans landsmän – folk som han hade känt och älskat. *Hans folk*. Ändå stod han där, mot dem, med ett svärd vid sin sida. Han var på fel sida av striden.

Äntligen, insåg han det.

Thors slöja hade lyft, Alistairs ord ekade inom honom, och fyllde honom med klarhet. Han var Thorgrin. Medlem av Legionen som tillhörde det västra kungariket i Ringen. Han var inte en av Imperiets soldater. Han älskade inte sin far. Han älskade alla dessa människor. Mest av allt, älskade han Gwendolyn.

Thor tittade ner och såg hennes ansikte, som stirrade upp på honom med kärlek, och hennes ögon var fyllda med tårar. Han blev fylld av skam och skräck när han insåg att det var henne han stod mot, och höll sitt svärd. Hans händer brann av förnedring och ånger.

Thor släppte svärdet, lät det falla ur hans händer. Han tog ett steg fram och omfamnade henne.

Gwendolyn kramade honom hårt tillbaka, och han hörde hur hon grät, och kände hur hennes tårar rann ner för hans nacke. Thor var överväldigad med ånger, och han kunde inte förstå hur

allt hade gått till.

Det var suddigt. Allt han visste var att han var glad över att vara sig själv igen, ha klarhet, och vara tillbaka med sitt folk.

”Jag älskar dig,” viskade hon i hans öra. ”Och jag kommer alltid att göra det.”

”Jag älskar dig med allt jag har,” svarade Thor.

Krohn gnydde vid hans fötter, haltade fram och slickade Thors hand; Thor lutade sig ner och pussade honom i ansiktet.

”Jag är ledsen,” sa Thor till honom, och kom ihåg att han slagit till Krohn då han kommit till Gwendolyns undsättning.

”Snälla förlåt mig.”

Jorden, som skakade våldsamt, några stunder före, blev äntligen stilla igen.

”THORGRIN!” hördes någon ropa.

Thor vände sig om för att se Andronicus. Han gick fram, ut i öppningen, blängde hotfullt, han var röd ansiktet av ilska. Båda arméerna tittade på under tystnad, när far och son möttes.

”Jag *befaller* dig!” sa Andronicus. ”Döda dem! Döda dem alla! Jag är din far. Du lyssnar till mig, och endast mig!”

Men denna gång, stirrade Thor tillbaka på Andronicus, och något kändes annorlunda. Något skiftade inom honom. Thor såg inte längre Andronicus som sin far, som en familjemedlem, som någon han var tvungen att svara och ge sitt liv för; istället, såg han honom som sin fiende. Ett monster. Thor kände inte längre någon skyldighet för att ge upp livet för denna man. Raka motsatsen: han kände en brinnande ilska mot honom. Här var mannen som

hade beordrat en attack mot Gwendolyn; här var mannen som hade dödat hans landsmän, som hade invaderat och plundrat hans hemland; här var mannen som hade tagit över hans eget sinne, som hade hållit honom gisslan med sin mörka magi.

Detta var inte någon han älskade. Detta var istället mannen han ville döda mer än någon annan på jorden. Far eller ej.

Thor kände sig plötsligt fylld av ilska. Han sträckte sig ner, plockade upp sitt svärd, och rusade med full hastighet över öppningen, redo för att döda sin far.

Thor rusade, med svärdet högt, och Andronicus såg chockad ut när Thor drog ner det med båda händerna, med all sin kraft, rakt mot hans huvud.

Andronicus höjde sin gigantiska stridsyxa i sista sekunden, och slog den åt sidan för att blockera slaget.

Thor gav inte med sig: han svingade sitt svärd om och om igen, för att döda, och varje gång höjde Andronicus sin yxa och blockerade slagen. Klangen som hördes från de två vapen som möttes, ringde genom luften medan båda arméerna tittade på under tystnad. Gnistor flög efter varje slag.

Thor skrek och grymtade, använde varje taktik han hade, och hoppades att han kunde döda sin far här och nu. Han var tvungen att göra det. För sig själv, för Gwendolyn, för alla de som hade lidit under detta monster. Med varje slag, ville Thor, mer än någonsin, förinta honom, hans egen bakgrund, och starta om från början. Välja en annan far.

Andronicus, som försvarade sig, blockerade endast Thors slag,

och slog inte tillbaka. Han ville uppenbarligen avstå från att attackera sin son.

”Thorgrin!” sa Andronicus mellan slagen. ”Du är min son. Jag vill inte skada dig. Jag är din far. Du har räddat mitt liv. Jag vill att du ska leva.”

”Och jag vill att du ska dö!” skrek Thor tillbaka.

Thor svingade igen och igen, och drev honom bakåt, över öppningen, trots Andronicus storlek och styrka. Ändå svingade Andronicus inte tillbaka mot Thor. Det var som om han hoppades att Thor skulle komma tillbaka till honom igen.

Men denna gång skulle Thor inte det. Nu, äntligen, visste Thor vem han var. Till slut hade Andronicus ord försvunnit ur hans huvud. Thor skulle hellre vara död än att lyssna på Andronicus igen.

”Thorgrin, du måste sluta!” skrek Andronicus.

Gnistor flög förbi hans ansikte när han blockerade ett våldsamt slag med hans yxa.

”Du kommer att tvinga mig att döda dig, och jag vill inte. Du är min son. Att döda dig skulle vara att döda mig själv.”

”Döda dig själv då!” sa Thor. ”Och om du inte vill, så gör jag det åt dig!”

Med ett kraftigt skrik hoppade Thor och sparkade Andronicus med båda fötterna i bröstet, och skickade iväg han så att han landade på sin rygg.

Andronicus tittade upp, som om han blivit förvånad över att det kunde hända.

Thor stod över honom och höjde sitt svärd högt för att göra slut på honom.

”NEJ!” skrek en röst. Det var en hemsk röst, det lät som om den kom från det väldiga djupet av helvetet, och Thor tittade över axeln för att se en man gå in i öppningen. Han hade en lång, röd rock, och hans ansikte var döljt av en kåpa, det hördes ett omänskligt morrande kom från hans hals.

Rafi.

På något sätt hade Rafi tagit sig tillbaka från striden med Argon. Han stod där nu, och höll ut båda armarna brett. Hans ärmarna på rocken föll när han höjde sina armar, och blottade blek hud som såg ut som om de aldrig hade sett solen. Det hördes ett hemskt ljud från hans hals, som ett morrande, och när han öppnade sin mun brett, så blev det högre och högre tills det fyllde hela luften, och den låga tonen vibrerade och fick det att göra ont i Thors öron.

Jorden började skaka. Thor slogs ur balans när hela marken skakade. Han följde Rafis händer och såg framför honom en syn han aldrig skulle glömma.

Marken började delas på mitten, en stor spricka öppnades, och blev bredare och bredare. Medan den gjorde det, föll soldater från båda sidorna, och skrek medan de flög ner i den fortsatt växande sprickan.

Ett orangeljus, kom från under jorden, och det kom ett hemskt väsende ljud och ånga och dimma steg upp.

Det kom en hand, upp från sprickan, och tog tag i marken.

Handen var svart, klumpig, missbildad, och medan den drog sig själv upp, såg Thor på med skräck, hur det kom upp en hemsk varelse ur jorden. Den var formad som en människa, men den var helt svart, med stora, glödande, röda ögon och långa röda huggtänder och en lång, svart svans som släpade bakom den. Dess kropp var klumpig, och såg ut som ett lik.

Den sträckte på nacken och röt, ett hemskt ljud, som Rafis. Det verkade vara någon slags icke död varelse, tillkallad från djupet av helvetet.

Bakom varelsen kom det en till. Och ytterligare en till.

Tusentals fler av dessa varelser kom upp ur jorden, drog sig själva upp från helvetet, en odöd armé, Rafis armé.

Sakta kom de fram till Rafis sida, och ställde sig mot Thorgrin och de andra.

Thor stirrade chockad på armén som stod mot honom; medan han stod där, med sitt svärd högt, rullade Andronicus ut från under honom och kom tillbaka till sin armé, och uppenbarligen ville han inte konfrontera Thor.

Plötsligt började de tusen varelserna att rusa mot Thor, fyllde öppningen, för att döda Thor och hans folk.

Thor kvicknade till, och höjde sitt svärd när första varelsen hoppade mot honom, morrande, med sina blottade klor. Thor hoppade åt sidan, svingade sitt svärd och högg av huvudet. Den föll till marken, utan att röra sig, och Thor samlade sig för nästa.

Dessa varelser var starka och snabba, men en mot en, var ingen match för Thor och de skickligheter krigarna från Ringen

hade. Thor slogs mot dem skickligt, och dödade dem från höger till vänster. Men frågan var, hur många kunde han slåss mot samtidigt? Det kom tusentals av dem, från alla håll, och alla befann sig runt om honom.

Thor föll in bredvid Erec, Kendrick, Srog och de andra, och de slogs bredvid varandra, och hade koll på varandras ryggar medan de svingade åt höger och vänster, och dödade två till tre varelser åt gången. En av dem kom förbi, tog tag i Thors arm och rev den, blodet rann. Thor skrek av smärta, vände sig om och högg den hjärtat så att den dog direkt. Thor var en duktig krigare, men hans arm värkte redan, och han visste inte hur lång tid det skulle ta innan turen vände.

Det viktigaste som fanns just nu, var att ta Gwen till säkerhet.

”Ta henne till baksidan!” skrek Thor, tog tag i Steffen, som slogs med ett monster, och knuffade honom mot Gwen. ”NU!”

Steffen tog tag i Gwen och drog bort henne, bakåt genom armén av soldater, och förde henne utom räckhåll från monstren.

”NEJ!” skrek Gwen och protesterade. ”Jag vill vara med dig!”

Men Steffen lyssnade på Thor, och drog tillbaka henne till den bakre flanken i striden, och skyddade henne bakom tusentals MacGils och Silver som modigt stod där och slogs mot varelserna. När Thor såg att hon var säker, blev han lättad, och vände sig om för att slåss med de odöda.

Thor försökte att samla sin druid magi, för att slåss med sin själ och med sitt svärd; men av någon anledning, kunde han inte. Han var alldeles för utmattad efter Andronicus, och Rafis kontroll,

och hans krafter behövde mer tid för att läka. Han var tvungen att slåss med sedvanliga vapen.

Alistair kom fram, bredvid Thors, höjde en hand, och riktade den rakt mot de odöda.

En klot av ljus skjöts från handen, och hon dödade flera varelser på en gång.

Hon höjde båda händerna flera gånger, och dödade varelser runt om henne, och när hon gjorde det, kände Thor sig inspirerad, hans systers energi gick in i honom. Han försökte igen att samla en annan del av honom för att inte bara slåss med sitt svärd, utan med sin själ. När nästa varelse kom, höjde han sin hand och försökte att kalla på vinden.

Thor kände vinden rusa genom hans hand, och plötsligt flög ett dussin varelser genom luften, vinden drev dem, och de ylande medan de flög bak ner i sprickan i marken.

Kendrick, Erec och de andra, som var bredvid Thor, kämpade modigt, och dödade dussintals varelser, och likaså deras män runt om dem, som skrek stridsrop, och kämpade med allt de hade. Imperiets armé höll sig undan och lät Rafis armé slåss åt dem, och lät dem trötta ut Thors män.

Det fungerade.

Snart var Thors män utmattade, och de började svinga sina svärd långsammare. Och de odöda slutade aldrig att välla ut från marken, en oändlig ström. Thor märkte att han själv andades tungt, liksom de andra. De odöda började ta sig genom deras rader, och hans män började falla. De var helt enkelt för många.

Överallt runt omkring Thor hörde han sina män skrika när de odöda slog ner dem, och högg sina huggtänder i soldaternas halsar och sög deras blod. Med varje soldat som varelsen dödade, verkade det bara som om de blev starkare.

Thor visste att han behövde göra något snabbt. De behövde tillkalla en massiv kraft för att kontra detta, en makt starkare än Alistair hade.

”Argon!” sa Thor plötsligt till Alistair. ”Var är han? Vi måste hitta honom!”

Thor tittade bortåt och såg att Alistair blivit trött, hennes styrka var svagare; en best kom förbi henne, slog henne med baksidan av handen, och hon föll skrikandes. När besten hoppade upp på henne, tog sig Thor fram och högg sitt svärd i bestens rygg, och räddade henne i sista sekund.

Thor sträckte ut en hand och drog snabbt upp henne på fötter. ”Argon!” skrek Thor. ”Han är vårt enda hopp. Du måste hitta honom. Nu!”

Alistair gav honom en menande blick, och rusade in i mängden.

En varelse gled förbi, och hans klor letade efter Thors hals, och Krohn rusade fram och hoppade upp på den, morrande, och tryckte ner den till marken. En annan varelse hoppade upp på Krohns rygg, och Thor högg den, och dödade den.

En varelse hoppade upp på Erecs rygg, och Thor rusade fram, knuffade bort den, tog tag i den med båda händerna och lyfte den upp, högt över huvudet och kastade den in i flera andra varelser,

som slog ner dem. En annan best rusade mot Kendrick, som han inte såg, och Thor tog sin kniv och högg den i halsen, precis innan den hann sänka sina huggtänder i Kendricks axel. Thor kände att det var det minsta han kunde göra för att gottgöra att han slagits mot Erec och Kendrick och alla andra. Det kändes bra att slåss på deras sida igen, på den rätta sidan; det kändes bra att veta vem han var igen, och att veta vad de var han slogs för.

Medan Rafi stod där, armarna brett, och hummade, och tusentals fler fortsatte välla upp från marken, visste Thor att de inte skulle klara av att göra motstånd länge till. En svärm av svart omslöt dem, när mer odöda, rusade framåt. Thor visste, att snart, skulle det vara slut på han och hans män.

Åtminstone, tänkte han, skulle han dö på rätt sida av striden.

KAPITEL TVÅ

Luanda kämpade och vred sig medan Romulus bar henne i sina armar, och varje steg tog henne längre från hennes hemland då de korsade bron. Hon skrek och flaxade, grävde in sina naglar i hans hud, och gjorde allt som var möjligt för att göra sig fri. Men hans armar var muskulära, som stenar, hans axlar var alldeles för breda, och han höll i henne så hårt, likt greppet på en pytonorm, som klämde henne till döds. Hon kunde knappt andas, och hennes revben gjorde fruktansvärt ont.

Trots allt detta, var det inte henne själv hon var mest orolig för. Hon tittade upp framför sig och såg vid slutet av bron, en stor armé av Imperiets soldater, som stod där, med sina vapen redo, och väntande. Alla var förväntansfulla över att Skölden skulle sänka sig, så de kunde rusa ut på bron. Luanda tittade på den konstiga manteln som Romulus hade, som vibrerade och glänste medan han bar henne, och på något sätt kände hon på sig, att hon var nyckeln till att ta ner skölden. Det måste ha något med henne att göra. Varför skulle han annars kidnappat henne?

Luanda kände en ny beslutsamhet: hon var tvungen att bli fri, inte bara för hennes egen skull, utan för hennes kungarike, hennes folk. Då Romulus skulle ta ner Skölden, väntade dessa tusentals män på att rusa över, en stor armé från Imperiet, och som gräshoppor, skulle de att svärma in över Ringen. De skulle förstöra det hon hade kvar av sitt hemland för gott, och hon kunde

inte låta det hända.

Luanda hatade Romulus av allt hon hade; hon hatade alla från Imperiet, och Andronicus mest av allt. Det kom en vinpust och hon kände den kalla vinden dra längs hennes rakade huvud, och hon stönade när hon mindes hur de rakat hennes huvud. Hon var förnedrad. Hon skulle döda varenda en om hon kunde.

Då Romulus hade släppt henne fri från att vara bunden i Andronicus läger, trodde hon först att hon blivit räddat från ett hemskt öde, räddad från att släpas runt som ett djur i Andronicus rike. Men Romulus hade visat sig vara ännu värre än Andronicus. Hon var säker på det när de korsat bron, skulle han döda henne – om inte tortera henne först. Hon var tvungen att hitta ett sätt att ta sig fri.

Romulus lutade sig över och pratade i hennes öra, ett djupt ljud som fick hennes hår att resa sig.

”Det är inte långt kvar nu, min kära,” sa han.

Hon var tvungen att tänka snabbt. Luanda var ingen slav; hon var den förstfödda dottern av kungen. Kungligt blod rann i henne, blodet av en krigare, och hon var inte rädd för någon. Hon skulle göra vad som krävdes för att slåss mot sina motståndare; till och med någon så grotesk och mäktig som Romulus.

Luanda samlade all sin kraft hon hade kvar in i en enda rörelse, hon böjde sin nacke, lutade sig fram och sänkte in sina tänder i Romulus hals. Hon bet med all sin kraft, tryckte hårdare och hårdare, tills blodet sprutade ut över hennes ansikte och han skrek, och släppte henne.

Luanda landade på knä, vände sig om och sprang iväg, rusade bort över bron rakt mot hennes hemland.

Hon hörde hans fotsteg närma sig. Han var mycket snabbare än hon hade föreställt sig, och när hon tittade bakåt, så såg hon att han kom närmare henne med ren ilska i blicken.

Hon tittade fram och såg Ringen framför sig, endast tio meter bort, och hon sprang ännu snabbare.

Med endast några steg kvar, kände Luanda en hemsk smärta i ryggraden, då Romulus dök fram och grävde ner sin armbåge i hennes rygg. Hon kollapsade och det kände som om hon blev krossad.

Ögonblicket efter, var Romulus över henne. Han vände runt henne och slog henne i ansiktet.

Han slog henne så hårt, så att hela hennes kropp snurrade runt, och hon landade på rygg i leran. Smärtan spridde sig genom hennes käke, hela hennes ansikte, då hon låg där, knappt vid medvetande.

Luanda kände hur hon drogs upp över Romulus huvud, och hon såg hur han rusade mot kanten, beredd på att kasta henne över. Han skrek medan han stod där, och höll henne högt över huvudet, beredd på att kasta ner henne.

Luanda tittade ner för det branta stupet, och visste att hennes liv skulle ta slut. Men Romulus höll henne där, frusen, vid stupet, skakade, och tänkte. När hon hängde där, verkade det som att Romulus debatterade med sig själv. Uppenbarligen ville han kasta henne över kanten på grund av hans ilska, men ändå kunde

han det inte. Han behövde henne för att lyckas med sitt syfte. Till slut sänkte han henne, och drog sina armar runt henne ännu hårdare, och klämde nästan livet ur henne. Han skyndade sig sedan över Kanjonen, tillbaka mot sitt folk.

Denna gång bara hängde Luanda där, svag från smärtan, och det fanns inget mer hon kunde göra. Hon hade försökt, och misslyckats. Allt hon kunde göra nu var att se sitt öde närma sig, steg efter steg, medan hon blev buren över Kanjonen, där den virvlande dimman som steg upp och omringade henne, och som sedan försvann lika snabbt. Luanda kände sig som om hon blev tagen till någon annan planet, till en plats som hon aldrig skulle kunna återvända från.

Till slut kom de fram till andra sidan Kanjonen, och när Romulus tog sitt sista steg, vibrerade manteln runt hans axlar med ett kraftigt ljud, och glödde rött. Romulus släppte ner Luanda på marken, som en gammal potatis, och hon slog i marken hårt, hon slog i sitt huvud, och låg där.

Romulus soldater stod där, på kanten av bron, stirrande ut, de var alla uppenbarligen rädda för att gå fram och testa om Skölden verkligen var nere.

Romulus, som blev irriterad, tog tag i en soldat, lyfte honom högt över huvudet, och kastade ut honom på bron, rätt in i den osynliga väggen som en gång varit Skölden. Soldaten höjde sina händer och skrek, och samlade sig själv inför en självklar död. Men denna gång, hände något annorlunda. Soldaten flög genom luften, landade på bron, och rullade runt. Folket såg på under

tystnad när han slutade att rulla – vid liv. Soldaten vände sig om och satt upp och tittade tillbaka mot dem, han var den som var mest chockad av dem alla. Han hade klarat sig. Vilket endast kunde betyda en sak: Skölden var nere.

Romulus armé skrek högt, och alla rusade fram. De svärmade ut på bron, rakt mot Ringen. Luanda tog skydd, hon försökte hålla sig ur vägen medan alla rusade förbi henne, som en hjord av elefanter, mot hennes hemland. Hon såg på med rädsla.

Det land, så som hon en gång känt det, skulle förintas.

KAPITEL TRE

Reece stod på kanten av lavagropen, och tittade ner med misstro medan marken skakade våldsamt under honom. Han kunde knappt tro vad han nyss hade gjort, hans muskler värkte fortfarande från att ha släppt ner stenen, från att ha kastat ner Ödessvärdet ner i hålet.

Han hade just förstört det mest kraftiga vapnet i Ringen, legendens vapen, svärdet från hans förfäder i flera generationer, vapnet för den valda, det enda vapen som höll uppe Skölden. Han hade kastat ner den i en grop med lava och med sina egna ögon hade han sett det smälta, en stor flammande boll, och sedan försvinna bort. För alltid.

Marken hade skakat sedan dess, och den hade inte slutat. Reece kämpade för att hålla balansen, likaså de andra, och de backade bort från kanten. Det kände som om hela världen skakade runt honom. Vad hade han gjort? Hade han förstört Skölden? Ringen? Hade han gjort det största misstaget i hans liv?

Reece försäkrade sig själv att han inte hade haft något val.

Stenen och svärdet var uppenbarligen för tungt för att bäras därifrån, och mycket svårare att klättra upp med, eller att springa ifrån dessa vilda bestar med. Han hade varit i en desperat situation, och det hade krävt desperata handlingar. Deras desperata situation hade inte förändrats ännu. Reece hörde höga skrik runt om honom, och ljud från tusentals av dessa

varelser, som klapprade tänderna samtidigt som de skrattade och morrade. Det lät som en armé av schakaler. Det var uppenbart att Reece hade gjort dem arga; han hade tagit deras värdefulla objekt, och nu verkade alla beslutna över att tvinga honom att betala för de handlingar som han hade gjort.

Trots att situationen var riktigt illa innan, så var det värre nu. Reece såg de andra, Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog och Serna, och alla tittade ner med skräck i lavagropen, och tittade desperat på varandra. Tusentals av fawsar närmade sig från alla håll. Reece hade lyckats med svärdet, men han hade inte tänkt längre än så, han hade inte tänkt igenom hur de skulle ta sig ifrån faran. De var fortfarande helt omringade, utan något sätt att ta sig ut.

Reece var beslutsam över att hitta en väg ut, och utan början av svärdet, så kunde de nu, åtminstone förflytta sig snabbt.

Reece drog sitt svärd, och svärdets klang skar genom luften. Varför sitta och vänta på att dessa varelser skulle attackera? Han skulle i alla fall dö i strid.

”ATTACK!” skrek Reece till de andra.

Alla drog sina vapen och rusade bredvid honom, och följde honom när han sprang från kanten av lavagropen och rakt in i den tjocka mängden med fawsar, och svingade sitt svärd åt varje håll, och dödade dem från höger till vänster. Bredvid honom, höjde Elden sin yxa och högg av två huvuden samtidigt, medan O'Connor drog sin båge och sköt springandes, och dödade alla i sin väg. Indra rusade fram och med hennes korta svärd, högg

hon två i hjärtat, medan Conven drog båda sina svärd och skrek som en besatt, rusade framåt, svingade brett och dödade fawsar i varje riktning. Serna svingade sin spikklubba, och Krog sitt spjut, och skyddade den yttre flanken.

De slogs som en samlad kraft, slogs för sina liv, och skar sin väg genom den tjocka massan och de försökte desperat att fly. Reece ledde upp dem för en liten kulle, och siktade mot toppen.

De halkade där de gick, marken skakade fortfarande, och backen var fortfarande lerig. De förlorade lite fart, och flera fawsar hoppade upp på Reece, de rev och bet honom. Han vände sig om och slog dem; de var envisa och klängde sig fast på honom, men han klarade av att kasta av dem, sparkade tillbaka dem, och högg sedan dem innan de kunde attackera igen. Skuren och med blåmärken, fortsatte Reece att kämpa, vilket de andra också gjorde, alla slogs för sina liv, för att ta sig upp för kullen, och för att fly från denna plats.

När de till slut kom upp för kullen, fick Reece andrum. Han stod där, flämtade efter luft, och på håll, såg han Kanjonens vägg innan den täcktes av den tjocka dimman. Han visste att den var där ute, livlinan tillbaka till ytan, och han visste att de var tvungna att nå den.

Reece tittade över sin axel och såg tusentals av fawsar rusa upp för kullen mot den, med klapprande tänder som gav ifrån sig ett hemska ljud, högre än någonsin, och han visste att de inte skulle låta dem gå.

”Mig då?” skrek en röst som skar genom luften.

Reece vände sig om och såg Centra. Han var fortfarande fånge, bredvid ledaren, och en fawsare höll fortfarande en kniv mot hans hals.

”Lämna inte mig!” skrek han. ”De kommer att döda mig!”

Reece stod där och brann av frustration. Centra hade rätt: de skulle döda honom.

Reece kunde inte lämna honom där; det skulle vara mot Reeces lag om ära. Centra hade trots allt hjälpt dem när de behövde hjälp.

Reece stod där och tvekade. Han vände sig om och såg på håll, Kanjonens vägg, vägen ut, som frestade honom.

”Vi kan inte gå tillbaka efter honom!” sa Indra rasande. ”De kommer att döda oss alla.”

Hon sparkade en Faw som kom fram till henne och den föll baklänges, och gled på dess rygg ner för backen.

”Vi ska vara glada om vi kan komma undan med våra egna liv som det är nu!” ropade Serna.

”Han är inte en av oss!” sa Krog. ”Vi kan inte sätta vår grupp i fara för honom!”

Reece stod där och debatterade. Fawsarna närmade sig, och han visste att han var tvungen att ta ett beslut.

”Ni har rätt,” höll Reece med om. ”Han är inte en av oss. Men han hjälpte oss. Och han är en god man. Jag kan inte lämna honom i händerna på de bestarna. *Ingen man ska lämnas!*” sa Reece strängt.

Reece började ta sig ner för backen, tillbaka till Centra, men

innan han kunde, bröt sig Conven ur gruppen och rusade ner, hoppade och gled i den leriga backen, med fötterna först, sitt svärd högt, gled ner och högg medan han åkte, och dödade Fawsar från höger till vänster. Han kastades ner i massan av fawsar, ensam, oansvarigt, och på något sätt högg han sig genom med endast sin beslutsamhet.

Reece hoppade in i striden precis bakom.

”Resten stannar här!” ropade Reece. ”Vänta på att vi ska återvända!”

Reece följde Convens spår, och högg fawsar åt alla håll, han kom ifatt Conven och täckte honom, och de två slog sin väg tillbaka ner för kullen mot Centra. Conven rusade fram, bröt sig genom mängden av fawsar medan Reece kämpade sin väg mot Centra, som stirrade tillbaka med uppspärrade ögon av rädsla. En faw höjde sin kniv för att skära av Centras hals, men Reece gav honom inte chansen: han gick fram, höjde sitt svärd, siktade och kastade det med all sin makt.

Svärdet flög genom luften, och satte sig själv i halsen på den Faw som försökte döda Centra. Centra skrek när han såg svärdet döda fawsen, de var så nära deras ansikten nuddade nästan varandra.

Till Reeces förvåning, rusade inte Conven mot Centra; istället fortsatte han att springa upp för den lilla kullen, och Reece blev förskräckt när han såg vad han gjorde. Conven verkade självmordsbenägen. Han skar sin väg genom gruppen av fawsar som omringade ledaren, och satt högt uppe på sin plattform och

tittade ut över striden.

Conven dödade dem från höger till vänster. De hade inte förväntat sig det, och allt hände så snabbt för att de skulle hinna reagera. Reece insåg att Conven siktade på ledaren.

Conven kom närmare, hoppade upp i luften, höjde sitt svärd, och när ledaren insåg och försökte fly, så högg Conven den i hjärtat. Ledaren skrek, och plötsligt hördes en kör av tiotusentals skrik, från alla fawsarna, som om de själva blev dödade. Det var som om de alla delade samma system, och Conven hade förstört det.

”Du skulle inte ha gjort det där,” sa Reece till Conven när han återvände till hans sida. ”Nu har du startat ett krig.”

Reece såg på med skräck, hur den lilla kullen exploderade, och ut ur den kom tusentals av fawsar, som vällde ut, som myror. Reece insåg att Conven hade dödat deras kung, och han hade skapat ilska hos alla. Marken skakade av deras fotsteg, när de alla klapprade sina tänder och rusade rakt mot Reece, Conven och Centra.

”RÖR PÅ ER!” skrek Reece.

Reece knuffade Centra, som stod i chock, och alla vände sig om och sprang mot de andra, och slog sin väg tillbaka upp för den leriga backen.

Reece kände hur en faw hoppade upp på hans rygg och fick honom att trilla. Den drog honom i hans anklar, ner för backen, och sänkte sina tänder mot hans nacke.

En pil seglade förbi Reeces huvud och det kom ett ljud från en

pil som flög in i kött och Reece tittade upp för att se O'Connor på kullen, som höll i sin pilbåge.

Reece reste sig upp igen, och Centra hjälpte honom upp medan Conven skyddade dem, och slogs tillbaka mot fawsarna. Till slut hade de alla kommit för resten av backen och nått fram till de andra.

”Glad att ha dig tillbaka!” ropade Elden och rusade fram och dödade flera fawsar med sin yxa.

Reece pausade vid toppen, kikade ut i dimman och undrade åt vilken håll de skulle gå. Vägen gick åt två olika håll och han tänkte gå höger.

Men Centra rusade plötsligt förbi honom och stack åt vänster.

”Följ mig!” ropade Centra medan han sprang. ”Det är den enda vägen!”

När tusentals fawsar började klättra upp för backen, vände sig Reece och de andra om och sprang, följde Centra, halkande ner för andra sidan av kullen, medan marken fortsatte att skaka.

De följde Centra, och Reece var mer tacksam än någonsin över att han hade räddat hans liv.

”Vi behöver ta oss till Kanjonen!” ropade Reece, som inte var säker på åt vilket håll hans sprang. De rusade sin väg genom de tjocka, krokiga träden, och kämpade med att följa efter Centra när han skickligt navigerade sin väg på den leriga stigen, som var full av rötter.

”Det finns endast ett sätt att göra sig av med de bestarna!” ropade Centra till dem. ”Följ mig!”

De följde Centra nära medan han sprang, de snubblade över rötter, rev sig på grenar, och Reece kämpade med att se genom den tjocka dimman. Han snubblade mer än en gång på det ojämna underlaget.

De sprang tills deras lungor gjorde värkte, och det hemska skriket från varelserna bakom dem, närmade sig. Elden och O'Connor hjälpte Krog som saktade ner dem. Han hoppades och bad att Centra visste var han skulle; han kunde se väggen på Kanjonen härifrån. Plötsligt stannade Centra, och sträckte ut sin hand och slog till Reece på bröstet, och stoppade honom.

Reece tittade ner och såg sina fötter vid ett brant stup, ner i en rasande flod nedanför.

”Vatten” förklarade Centra, och kippade efter andan.

”De är rädda för att korsa vatten.”

De andra stannade bredvid dem, och stirrade ner i de rytande strömmarna, samtidigt som de alla försökte att samla sig.

”Det är din enda chans,” sa Centra. ”Korsa floden och ni kan komma undan en stund, och tjäna lite tid.”

”Men hur?” frågade Reece som stirrade ner på det skummande, gröna vattnet.

”Den strömmen skulle döda oss!” sa Elden.

Centra flinade.

”Det är det minst av dina problem,” svarade han. ”Vattnet är fyllt med forener, det dödligaste djuret på planeten. Trilla i, och de kommer slita er itu.”

Reece tittade ner i vattnet och undrade.

”Då kan vi alltså inte simma,” sa O’Connor. ”Och jag ser ingen båt.”

Reece tittade över sin axel, och hörde ljudet av fawsar närma sig.

”Detta är din enda chans,” sa Centra och sträckte sig bak och drog fram en lång ranka som satt fast i ett träd, och dess grenar hängde över floden.

”Vi måste svinga oss över,” sa han. ”Halka inte. Och trilla inte för tidigt. Skicka tillbaka den när du är klar.”

Reece tittade ner på det forsande vattnet, och när han gjorde det, såg han en hemsk, gul liten varelse som hoppade, som en solfisk, bara käkar, som klapprade och gjorde konstiga ljud. Det fanns flockar av dem och alla såg ut som om de väntade på nästa måltid.

Reece tittade tillbaka över sin axel, och såg armén av fawsar i horisonten som närmade sig.

De hade inget val.

”Du kan gå först,” sa Centra till Reece.

Reece skakade på huvudet.

”Jag kommer att gå sist,” svarade han. ”Ifall alla inte klarar sig i tid. Du går först. Du tog oss hit.”

Centra nickade.

”Du behöver inte fråga mig två gånger,” sa han med ett leende, när han nervöst tittade på hur fawsarna närmade sig. Centra tog tag i rankan och med ett skrik hoppade han, och svingade sig över vattnet när han hängde i rankan, och lyfte sina fötter från

vattnet, och från de klapprande varelserna. Till slut landade han på andra sidan.

Han klarade det.

Centra stod där och log. Han tog tag i rankan och svingade, och skickade tillbaka den över floden.

Elden sträckte sig ut och tog tag i den, och gav den till Indra.

”Damerna först,” sa han.

Hon grimaserade.

”Jag behöver inte pjoskas med,” sa hon. ”Du är stor, du kanske tar sönder rankan. Gå du först, och få det gjort. Ramla inte i, då kanske kvinnan behöva rädda dig.”

Elden grimaserade, inte nöjd, och tog tag i rankan.

”Jag försökte bara att hjälpa till,” sa han.

Elden hoppade med ett skrik, seglade genom luften, och landade på andra sidan tillsammans med Centra.

Han skickade tillbaka rankan, och O’Connor var näst, sedan Serna, sedan Indra, och sen Conven.

De som var kvar var Reece och Krog.

”Jag antar att det bara är vi två nu,” sa Krog till Reece. ”Gå. Rädda dig själv,” sa Krog och tittade nervöst över sin axel. ”Fawsarna är för nära. Det finns inte tid för oss båda att klara det.”

Reece skakade på huvudet.

”Ingen man lämnas,” sa han. ”Om du inte går så gör jag inte det.”

Båda stod där envist, Krog verkade bli mer och mer nervös.

Krog skakade på huvudet.

”Du är en idiot. Varför bryr du dig så mycket om mig? Jag skulle inte bry mig hälften så mycket om dig.”

”Jag är en ledare nu, vilket ger mig ansvar,” svarade Reece. ”Jag bryr mig inte om dig. Jag bryr mig om ära. Och min ära befäller mig att inte lämna någon bakom.”

Båda vände sig nervöst om när de första fawsarna började närma sig. Reece gick fram, bredvid Krog, och de högg med sina svärd och dödade flera stycken.

”Vi går tillsammans!” ropade Reece.

Utan att slösa någon tid, tog Reece tag i Krog, kastade honom över axeln, tog tag i repet och de skrek när de flög genom luften, bara sekunderna innan Fawsarna kommit fram.

De två seglade genom luften, och svajade rakt mot andra sidan.

”Hjälp!” skrek Krog.

Krog gled av Reeces axel, och han tog tag i rankan; men den var nu blöt från strömmarna, och Krogs hand gled av rankan och han föll ner. Reece sträckte sig ner för att ta tag i honom, men allt hände för snabbt; Reeces hjärta gick itu när han var tvungen att se Krog falla, precis utom hans räckhåll, ner i det forsande vattnet.

Reece landade på andra sidan och föll ner till marken. Han rullade upp på sina fötter, förberedde sig på att rusa ner i vattnet, men innan han kunde reagera, så kom Conven fram från gruppen, rusade fram och dök med huvudet först i det rusande vattnet.

Reece och de andra tittade på utan att andas. Reece undrade, om Conven var den modig? Eller bara självmordsbenägen?

Conven svimmade orädd genom det strömmande vattnet. Han kom fram till Krog, utan att bli biten av varelserna, och tog tag i honom där han flaxade, drog en arm runt hans axel och trampade vatten med honom. Conven simmade mot strömmen, tillbaka mot kanten.

Plötsligt skrek Krog.

”MITT BEN!”

Krog vred sig i smärta när en forne tog tag i hans ben och bet honom, dess gula glänsande fjäll var synlig ända upp ur vattnet. Conven simmade, och till slut närmade de sig kanten och Reece och de andra sträckte sig fram efter dem och drog upp dem, och när de gjorde det, så hoppade en flock med forener efter dem, och Reece och de andra smällde tillbaka den.

Krog flaxade och Reece såg forenen som fortfarande satt på hans ben; Indra drog sin kniv, böjde sig över och högg in den i Krogs lår när han skrek, och grävde ut den. Den hoppade ut, ner mot vattnet.

”Jag hatar dig!” väste Krog till henne.

”Bra,” svarade Indra kallt.

Reece tittade på Conven, som stod där, dyngsur, avundsjuk på hans oräddhet. Conven stirrade uttryckslöst tillbaka, och Reece märkte med chock hur en foren satt fast i hans arm, och flaxade i luften. Reece kunde inte tro hur lugn Conven var, han sträckte sig långsamt, drog ut den, och kastade tillbaka den i vattnet.

”Gjorde inte det där ont?” frågade Reece förvirrat.

Conven skakade på axlarna.

Reece oroade sig för Conven mer än någonsin; samtidigt som hans beundrade hans mod, så kunde han inte tro hans ansvarslöshet. Han hade dykt med huvudet före ner i en flock av vildsinta varelserna, och tänkte inte ens två gånger på det.

På andra sidan floden, stod hundratals fawsar, och stirrade ut, helt rasande, och klapprade med sina tänder.

”Äntligen,” sa O’Connor. ”Vi är i säkerhet.”

Centra skakade på huvudet.

”Endast för stunden. Fawsarna är smarta. De vet var floden böjer sig. De tar den långa vägen, springer runt den, och hittar korsningen. Snart är de på vår sida. Vår tid är knapp. Vi måste skynda oss.”

Alla följde Centra när han sprang genom flera fält, förbi exploderande gejsrar, och navigerade sin väg genom det exotiska landskapet.

De sprang och sprang, tills dimman slutligen försvann och Reeces hjärta blev lättat när han såg Kanjonens vägg framför dem, och dess uråldriga sten glänste. Han tittade upp, och väggen verkade vara omöjligt hög. Han visste inte hur de skulle kunna klättra upp.

Reece stod med de andra och stirrade upp med rädsla. Väggens verkade vara ännu mer imponerande nu än den hade varit på väg ner. Han tittade och såg hur utmattade de var, och han undrade hur de skulle kunna klättra upp. Alla var utmattade, slagna och

med blåmärken, slitna från strid. Deras händer och fötter var råbarkade. Hur skulle de på något sätt kunna klättra rakt upp, när det hade tagit all deras kraft att klättra ner?

”Jag kan inte fortsätta,” sa Krog, med en sprickande röst.

Reece kände likadant, trots att han inte sa det.

De satt fast. De hade sprungit ifrån fawsarna, men inte för en lång stund. Snart skulle de hitta dem, och de skulle vara alldeles för få, och bli dödade. Allt detta hårda arbete, alla deras ansträngningar, allt för inget.

Reece ville inte dö här. Inte på denna plats. Om han var tvungen att dö, så ville han dö där uppe, på deras egen jord, på huvudlandet, och med Selese vid sin sida. Om han endast kunde ha en till chans att rymma.

Reece hörde ett hemskt ljud, och han vände sig om och såg fawsarna, som var ungefär en kilometer bakom dem. De var tusentals, och de hade redan tagit sig över floden, och närmade sig.

Alla drog sina vapen.

”Det finns ingenstans att springa,” sa Centra.

”Då slåss vi till döden!” ropade Reece.

”Reece!” sa en rost.

Reece tittade upp för Kanjonens vägg, och när dimman klarnade, så såg han ett ansikte, som gjorde att han först trodde att han inbillade sig. Han kunde inte tro det. Där, framför honom, var kvinnan han precis hade tänkt på.

Selese.

Vad gjorde hon här? Hur hade hon kommit hit? Och vad gjorde den andra kvinnan med henne?

Det såg ut som den kungliga helaren, Illepra.

De två hängde där, på sidan av klippan, och ett långt tjockt rep låg lindat runt deras midjor och händer. De kom ner snabbt, och föll ca trettio meter ner genom luften, som från himlen, och landade vid Reeces fötter.

Det var deras väg ut.

De tvekade inte. Alla sprang mot linan, och inom få sekunder klättrade de upp, så snabbt de kunde. Reece lät alla andra gå först, och när han hoppade upp, sist, så klättrade han och drog i repet med sig samtidigt, så att fawsarna inte kunde nå det.

När han lyfte från marken, kom fawsarna och hoppade efter hans fötter, och missade Reece precis när han klättrade utom räckhåll.

Reece stannade när han kom fram till Selese, som hade väntat på honom vid kanten; han lutade sig över och de kysstes.

”Jag älskar dig,” sa Reece, och hela han blev fylld av kärlek till henne.

”Och jag dig,” svarade hon.

Båda två vände och klättrade upp för Kanjonens vägg med de andra. De klättrade, högre och högre. Snart skulle de vara hemma. Reece kunde knappt tro det.

Hemma

KAPITEL FYRA

Alistair rusade igenom det kaotiska stridsfältet, och korsade sin väg mellan soldaterna när de slogs för sina liv mot armén av odöda som kom upp runt om dem. Stön och skrik fyllde luften när soldaterna dödade dem, samt när de odöda, dödade soldaterna. Silver och MacGils och silesier slogs modigt, men de var många färre. För varje odöd som de dödade, kom det fler. Det var bara en tidsfråga, kunde Alistair se, tills alla människor skulle vara döda.

Alistair sprang fortare, och sprang med allt hon hade, hennes lungor skulle spricka när som helst, och hon duckade när en odöd svingade mot hennes ansikte och skrek när en annan rev hennes arm, så att det rann blod. Hon slutade inte springa. Det fanns ingen tid. Hon var tvungen att hitta Argon.

Hon sprang i den riktning där hon hade sett honom sist, där han slagits mot Rafi och kollapsade av utmattningen. Hon bad över att det inte hade dödat honom, att hon skulle kunna väcka honom, och att hon kunde göra det innan allt hennes folk dödades.

En odöd kom framför henne och blockerade hennes väg, och hon höll ut sin hand; en vit boll av ljus slog den i bröstet, och slog ner den bakåt.

Fem fler kom, och hon höll ut sin hand, men denna gång, kom endast en boll av ljus, och de andra fyra närmade sig henne.

Hennes krafter, var begränsade, insåg hon chockat. Alistair samlade sig själv för en attack när de närmade sig, sedan hörde hon ett morrande ljud och tittade över sin axel för att se Krohn, som hoppade upp bredvid henne och högg en i halsen. De odöda vände sig mot honom, och Alistair såg sin chans. Hon armbågade en i halsen, vilket slog ner den, och sprang.

Alistair knuffade sin väg fram genom kaoset, desperat, medan de odöda bara ökade i antal, och hennes folk drogs bakåt. När hon duckade och svingade, så kom hon till slut fram till den lilla öppningen, platsen där hon kom ihåg att hon sett Argon.

Alistair tittade på marken, desperat, och såg till slut, mellan alla lik, Argon. Han låg där, på marken, ihopkrupen till en boll. Han låg i en liten öppning och han hade uppenbarligen satt i verk någon trollformel för att hålla andra borta från honom. Han var medvetlös, och när Alistair rusade fram till hans sida, så hoppades och bad hon om att han fortfarande levde.

När hon kom närmare, kände Alistair sig omfamnad, skyddad av hans magiska bubbla. Hon satte ett knä vid honom och tog ett djupt andetag, äntligen säker från striden runt henne, och fick lite andrum mitt i stormen.

Ändå var Alistair fylld av skräck när hon tittade ner på Argon: han låg där, med ögonen stängda, och andades inte. Hon fylldes av panik.

”Argon!” skrek hon, och skakande ruskade hon hans axlar med båda händerna. ”Argon, det är jag! Alistair! Vakna! Du *måste* vakna!”

Argon låg där, utan att reagera, medan striden runt om henne blev intensivare.

”Argon snälla! Vi behöver dig. Vi kan inte slåss mot Rafis magi. Vi har inte de skickligheter som du har. Snälla, kom tillbaka till oss. För Ringen. För Gwendolyn. För Thorgrin.”

Alistair ruskade i honom, ändå reagerade han fortfarande inte.

Desperat, så fick hon en idé. Hon la båda händerna på hans bröst, stängde sina ögon och fokuserade. Hon samlade all sin inre energi, vad som var kvar, och sakta, så kände hon hur händerna blev varma. När hon öppnade sina ögon, så såg hon ett blått ljus komma från hennes händer, som spred sig över hans bröst och axlar. Snart utvecklades det och spred sig över hela kroppen. Alistair använde en speciell trollformel som hon hade lärt sig, för att återuppliva sjuka. Det tömde henne, och hon kände hur hennes energi lämnade hennes kropp. Det gjorde henne svag, hon ville att Argon skulle komma tillbaka.

Alistair kollapsade, utmattad från ansträngningen, och låg vid Argons sida, för svag för att röra sig.

Hon kände en rörelse, och hon tittade över axeln och såg med förvåning hur Argon började vrida på sig. Han satte sig upp och vände sig mot henne, hans ögon glänste med en intensitet som skrämde henne. Han stirrade på henne, uttryckslost, och sträckte sig sedan över, tog sin stav, och reste sig upp. Han sträckte ut en hand, tog tag i henne och utan att anstränga sig, drog han upp henne på fötter.

När han höll hennes hand, så kände hon hur hon fick sin energi

tillbaka.

”Var är han?” frågade Argon.

Argon väntade inte på svaret; det var som om hon visste exakt var han skulle gå, och han vände, med staven vid sin sida, och gick rakt in i striden.

Alistair kunde inte förstå hur. Argon tvekade inte när han gick rakt in bland soldaterna. Då förstod hon varför: han hade en magisk bubbla runt honom när han gick, och när de odöda rusade mot honom från alla sidorna, kunde ingen komma igenom. Alistair hölls sig så nära honom som hon bara kunde när han vandrade helt orädd, och ofarligt genom den tjocka striden, som om hon promenerade på en äng mitt under en solig dag.

De två gick genom stridsfältet, och fortsatte att marschera i tystnad, han var klädd i sin långa, vita mantel och huva, och gick så snabbt så att Alistair knappt kunde hänga med.

Han stannade till slut mitt i striden, i en öppning, där Rafi stod mittemot. Rafi stod fortfarande där, höll ut båda armarna på sidorna, hans ögon hade rullat bakåt i hans huvud när han kallade på tusentals av odöda, som välldes ut på alla sidor ur sprickan i jorden.

Argon höjde ena handen över huvudet, rakt mot himlen, och öppnade sina ögon brett.

”RAFI!” skrek han med en utmanande röst.

Trots allt ljud, så skar Argons röst genom striden, och vibrerade genom kullarna.

När Argon skrek, så delade plötsligt sig molnen ovanför. En

vid strimma av ljus kom lysande ner, från himlen, rakt ner i Argons hand, som om den slöt samman honom med himlen. Strömmen av ljus blev bredare och bredare, som en tornado som omfamnade stridsfältet, och som även utvecklades runt om honom.

Det kom ett högt svischande ljus, och Alistair såg på med misstro när marken under henne började skaka ännu mer våldsamt, och den gigantiska sprickan började röra sig i motsatt riktning, och gick ihop sakta igen.

Samtidigt som den började gå ihop, skrek dussintals odöda, som krossades när de försöka kravla ut.

Inom en liten stund, halkade hundratals odöda ner i jorden, när sprickan blev mer och mer smal.

Jorden skakade en sista gång, sen blev det tyst, när sprickan till slut stängde sig själv, marken var hel igen, som om den alltid varit det. Det hemska skriket från de odöda hördes, dämpat, från underjordens marker.

Det kom en tystnad, en paus i striden, och alla ställde sig och tittade.

Rafi skrek och vände sig om och tittade på Argon.

”ARGON!” skrek Rafi.

Tiden hade kommit för den slutliga striden för de två stora titanerna.

Rafi sprang in i öppningen, höll den röda staven högt, och Argon tvekade inte, han sprang ut för att möta Rafi.

De två möttes i mitten, och båda svingade sin stav över sina

huvuden. Rafi drog ner sin stav mot Argon och Argon höjde sin och blockerade det. Ett stort vitt ljus lös, som gnistor, när de möttes.

Argon svingade tillbaka, och Rafi blockerade.

Fram och tillbaka höll de på, slag efter slag, attackerande och blockerande, medan vitt ljus lös överallt. Marken skakade vid varje slag, och Alistair kunde känna energin i luften.

Till slut hittade Argon sin öppning, svingade sin stav underifrån, uppåt, och när han gjorde det, sprack Rafis stav.

Marken skakade våldsamt.

Argon gick fram, höjde sin stav högt över huvudet med båda händerna, och högg ner den rakt ner genom Rafis bröst.

Rafi gav ifrån sig ett hemskt skrik, och tusentals av små fladdermöss flög ut ur hans mun när hans käkar öppnades brett. Himlen blev svart för en stund, när svarta moln samlades i himlen, rakt över Rafis huvud, och virvlade ner på jorden. De svalde honom hel, och Rafi ylade när han åkte upp i luften, upp i himlen, rakt mot något hemskt öde som Alistair inte ville föreställa sig.

Argon stod där, och andades tungt när det till slut blev tyst, och Rafi var död.

Den odöda armén skrek, en i taget, och alla försvann framför Argons ögon, och blev en i taget, en hög med aska. Snart skulle stridsfältet vara fullt med tusentals av högar, av allt som återstod av Rafis förbannelser.

Alistair övervakade stridsfältet och såg att det bara var en strid

kvar att ta tag i: över öppningen, så fanns hennes bror, Thorgrin, som redan stod mot sin far, Andronicus. Hon visste att striden hade kommit, och en av dessa beslutsamma män skulle förlora sitt liv: hennes bror eller hennes far.

Hon bad om att det var hennes bror som skulle komma ut ur det här levande.

KAPITEL FEM

Luanda låg på marken vid Romulus fötter, och såg med skräck hur tusentals av Imperiets soldater flödade ut på bron, medan de skrek i triumf och korsade Ringen. De invaderade hennes hemland, och det fanns inget hon kunde göra än att sitta där, hjälplöst, och se på, och undra om det på något sätt var hennes fel. Hon kunde inte hjälpa att på något sätt känna sig ansvarig för att Skölden sänkts.

Luanda vände sig om och tittade ut mot horisonten, hon såg de oändliga skeppen från Imperiet, och hon visste att snart skulle miljoner trupper flöda in. Hennes folk var slut; Ringen var slut. Allt skulle vara över nu.

Luanda slöt sina ögon och skakade på huvudet, igen och igen. Det fanns en tid när hon hade varit så arg på Gwendolyn, på henne far, och skulle varit glad över att se Ringen förstöras. Men hon hade förändrat sitt tankesätt, ända sedan Andronicus svek och behandling av henne, ända sedan han rakat hennes huvud, och slagit henne framför sitt folk. Det fick henne att inse hur fel, hur naiv, hon hade varit när hon varit ute efter makt. Nu, skulle hon ge vad som helst för att få tillbaka sitt gamla liv. Allt hon ville ha nu var fred. Hon ville inte längre ha ära eller makt, nu ville hon bara överleva, och göra fel, rätt igen.

Men medan hon iakttog allt, insåg Luanda att det var för sent. Nu var hennes älskade hemland på väg att bli förstört, och det

fanns inget hon kunde göra.

Luanda hörde ett hemskt ljud, skratt blandat med ett morr, och hon tittade upp och såg Romulus som stod där, med händerna på höfterna, och tittade på allt med ett stort leende på sitt ansikte, och hans långa, vassa tänder blottades. Han kastade bak sitt huvud och skrattade lättat.

Luanda ville verkligen döda honom; om hon hade haft en kniv i sin hand, så skulle hon hugga honom rätt i hjärtat. Men hon kände honom, hur tjockt byggd han var, hur ogenomträngligt han var för allt, inte ens kniven skulle gå igenom.

Romulus tittade ner på henne, och hans leende skiftade till en grimas.

”nu” sa han. ”Är det dags att döda dig långsamt,”

Luanda hörde ett distinkt klang när Romulus drog sitt vapen från sin midja. Det såg ut som ett kort svärd, förutom att den hade en lång, smal spets. Det var ett ont vapen, ett som uppenbarligen var designat för att tortera människor.

”Du kommer att lida väldigt, väldigt mycket,” sa han.

När han sänkte sitt vapen, så höjde Luanda sina händer till sitt ansikte, som om hon kunde blockera det. Hon slöt sina ögon och skrek.

Det var då något underligt hände: när Luanda skrek, så dränktes hennes skrik av ett ännu högre skrik. Det var skriket från ett djur. Ett monster. Ett vildsint rytande, högre och mer resonans än hon någonsin hört i hela hennes liv. Det var som åska, som delade på himlen. Luanda öppnade sina ögon och tittade upp

mot himlen, och undrade om hon hade inbillat sig det. Det lät som om det hade varit skriket från självaste Gud.

Romulus, som också stannade till, tittade upp mot himlen förbryllad. Av hans ansiktsuttryck, kunde Luanda inse att det faktiskt hände; hon hade inte inbillat sig.

Det hördes igen, ett andra skrik, ännu värre än det första, med en sådan råhet, sådan kraft, att Luanda insåg att det bara kunde vara en endaste sak:

En drake.

När himlen delade sig, blev Luanda full av vördnad när hon såg två drakar sväva över hennes huvud, den största och mest skräckinjagande varelsen hon någonsin sett, som blockerade solen, och gjorde dag till natt, när de kastade en skugga över dem.

Romulus vapen föll från hans händer, och hans mun öppnades i chock. Han hade tydligen aldrig sett någonting som detta, han heller, speciellt inte när de två drakarna flög så lågt över marken, knappt fem meter över deras huvuden. Deras stora svansar hängde under dem, och när de skrek igen, så krökte de sina ryggar och spred sina vingar.

Först samlade Luanda sig, eftersom hon antog att de kom för att döda henne. Men när hon såg dem flyga, så snabbt över huvudet, och vinden var nära på att välta henne, insåg hon att de skulle någon annanstans: över Kanjonen, in i Ringen.

Drakarna måste ha sett soldaterna som korsade Ringen och insett att Skölden var nere. De måste ha sett att det var deras chans att också komma in i Ringen.

Luanda såg på när en av drakarna plötsligt öppnade sin mun, dök ner, och andades eld på männen som gick över bron.

Skrik från tusentals av Imperiets soldater hördes, skrikande mot himlen som om en enorm vägg av eld slukat dem hela.

Drakarna fortsatte att flyga, och sprutade eld medan de korsade bron, och brände alla Romulus män. De fortsatte att flyga, mot självaste Ringen, och fortsatte att spruta eld och förstöra varje man från Imperiet som hade tagit sig in.

På bara en kort stund, så fanns där inga av Imperiets män kvar på bron, eller på land innanför Ringen. De av Imperiets män som var på väg mot bron, som precis skulle korsa, stannade direkt. De vågade inte gå in. Istället, vände de sig om och flydde, och sprang tillbaka till skeppen.

Romulus vände sig om och såg sina män retirera.

Luanda satt där, chockad, och insåg att detta var hennes chans. Romulus var distraherad, han vände sig om och jagade efter sina män och försökte få dem att gå mot bron. Detta var hennes chans. Luanda hoppade upp på sina fötter, hennes hjärta slog, och vände sig om och rusade tillbaka mot bron. Hon visste att hon endast hade lite, värdefull tid på sig; om hon hade tur, så kanske, bara *kanske*, kunde hon springa långt nog, innan Romulus märkte av det, och ta sig till andra sidan. Och om hon kunde ta sig till andra sidan, så kanske det skulle få tillbaka Skölden.

Hon var tvungen att försöka, det var nu eller aldrig.

Luanda sprang och sprang, hon andades så tungt så att hon knappt kunde tänka, och hennes ben skakade. Hon snubblade

på sina fötter, hennes ben var tunga, hennes hals var torr, och hon flaxade sina armar medan hon sprang, och den kalla vinden blåste på hennes skalliga huvud.

Hon sprang snabbare och snabbare, och hennes hjärta slog i hennes öron, ljudet av hennes egna andetag fyllde hennes värld, och allt blev suddigt. Hon tog sig ungefär trettio meter över bron innan hon hörde det första skriket.

Romulus hade sett henne.

Bakom henne kom det plötsligt ett ljud av män som rusade på hästar, korsande bron, mot henne.

Luanda sprang, ökade sin takt, och hon kände hur männen närmade sig henne. Hon sprang förbi alla lik, som var brända av drakarna, som fortfarande brann, och hon gjorde sitt bästa för att undvika dem.

Bakom henne kom hästarna ännu närmare. Hon tittade över sin axel, och såg spjuten som var höjde högt, och hon visste att Romulus denna gång siktade på att döda henne. Hon visste att, inom en liten stund, så skulle de spjuten sitta i hennes rygg.

Luanda tittade fram och såg Ringen, hemlandet, bara några meter framför henne. Om hon bara kunde klara det. Bara tre meter till. Om hon kunde ta sig över gränsen, så kanske, kanske skulle Skölden gå tillbaka upp för att rädda henne.

Männen var nästan framme när hon tog sina sista steg. Ljudet av hästar var täckte allt annat ljud, och hon kände lukten av hästarna och människens svett. Hon samlade sig själv, och förväntade sig att spjut skulle punktera henne rygg när som helst.

De var bara meter ifrån. Men det var även hon.

I en sista akt av desperation, så dök Luanda, precis när hon såg att en soldat höjde handen med spjut bakom henne. Hon slog i marken hårt. I ögonvrån såg hon spjutet som seglade genom luften, rakt mot henne.

Så fort Luanda korsade linjen, och landade i Ringen, så plötsligt, bakom henne, var Skölden aktiverad igen. Spjutet, som var några centimeter bakom henne, förstördes mitt i luften. Och bakom den, så skrek alla soldaterna på bron, och höjde sina händer mot sina ansikten, när de alla brändes upp.

Inom en kort stund, vara alla bara högar av aska.

På andra sidan bron stod Romulus och såg på. Hans skrek och slog sig på sitt bröst. Det var ett skrik av smärta. Ett skrik från någon som hade blivit besegrad. Överlistad.

Luanda låg där, andades tungt, och var i chock. Hon lutade sig ner och kysste jorden hon låg på.

Sedan kastade hon bak sitt huvud och skrattade av lättnad.

Hon hade klarat det, hon var säker.

KAPITEL SEX

Thorgrin stod i öppningen, mot Andronicus, omringad av båda arméerna. Armén stod stilla, och såg på när far och son möttes igen. Andronicus stod där med all sin ära, tornade sig över Thor, och svingade en enorm yxa i ena handen, och ett svärd i den andra. När Thor stod mot honom, så tvingade han sig själv att andas sakta och djupt, för att kontrollera sina känslor. Thor var tvungen att hålla sig klar i huvudet, för att fokusera när han slogs mot denna man, på samma sätt som vilken annan armé eller fiende. Han var tvungen att berätta för sig själv att han inte mötte sin far, utan sin värsta fiende. Mannen som hade skadat Gwendolyn; mannen som hade skadat alla hans landsmän; mannen som hade hjärntvättat honom. Mannen som förtjänade att dö.

Nu när Rafi var död, hade Argon kontroll igen, och när alla odöda var tillbaka under jorden, så fanns det inget mer som skulle försena den slutliga konfrontationen, Andronicus som stod mot Thorgrin. Det var striden som skulle bestämma ödet i detta krig. Thor skulle inte låta honom komma undan, inte denna gång, och Andronicus, som inte hade något val, verkade till slut vilja möta sin son.

”Thornicus, du är min son,” sa Andronicus, med sin låga vibrerande röst. ”Jag vill verkligen inte skada dig.”

”Men jag vill skada dig,” svara Thor, som vägrade att gå med

på hans spel.

”Thornicus, min son,” upprepade Andronicus, när Thor tog ett steg närmare, ”jag vill inte döda dig. Lägg ner ditt vapen och gå med mig. Gå med mig som innan. Du är min son. Du är inte *deras* son. Du har min blodlinje; du har inte deras. Mitt hemland är ditt hemland; Ringen är bara en adopterad plats för dig. Du är *mitt* folk. Dessa människor betyder ingenting för dig. Kom hem. Kom tillbaka till Imperiet. Tillåt mig att vara den far du alltid har velat ha. Och bli den som jag alltid velat att du skulle vara.”

”Jag vill inte slåss mot dig,” sa Andronicus till slut, och sänkte sin yxa.

Thor hade hört nog. Han var tvungen att göra något nu, innan han tillät sig själv att bli hypnotiserad av detta monster.

Thor skrek ett stridsrop, höjde sitt svärd högt, rusade framåt, och drog ner det med båda händerna mot Andronicus huvud.

Andronicus stirrade tillbaka med förvåning, och i sista sekunden, sträckte han sig ner, tog tag i sin yxa från marken, höjde den och blockerade Thors slag.

Gnistor flög från Thors svärd när de låste sina vapen, centimeter ifrån, båda stönade när Andronicus höll tillbaka Thors slag.

”Thornicus,” grymtade Andronicus, ”Din styrka är stor, men det är *min* styrka. Jag gav dig den. Mitt blod rinner i dina ådror. Sluta med denna galenskap, och gå med mig!”

Andronicus knuffade tillbaka Thor, och Thor snubblade bakåt.

”Aldrig!” skrek Thor trotsigt. ”Jag kommer aldrig att återvända till dig. Du är inte en far till mig. Du är en främling. Du förtjänar inte att vara min far!”

Thor attackerade igen, skrikande, och drog ner sitt svärd. Andronicus blockerade det, och Thor, som förväntat sig det, vände sig snabbt runt med sitt svärd och högg Andronicus i armen.

Andronicus skrek när blodet sprutade från hans sår. Han snubblade bakåt och såg mot Thor i misstro, sträckte sig och rörde sitt sår, och undersökte blodet i hans hand.

”Du vill döda mig,” sa Andronicus, som om han insåg det för första gången. ”Efter allt jag har gjort för dig.”

”Japp, det gör jag,” sa Thorgrin.

Andronicus studerade honom, som om han tittade på en helt ny person, och snart förändrades hans blick från förundran och besvikelse, till ilska.

”Då är du inte min son!” skrek han. ”Den store Andronicus frågar inte två gånger!”

Andronicus kastade ner sitt svärd, höjde sin stridsyxla med båda händerna, skrek, och rusade mot Thor. Till slut hade striden börjat.

Thor höjde sitt svärd för att blockera slaget, men det kom med sådan kraft, till Thors förvåning, så att Thors svärd gick itu på mitten.

Thor improviserade snabbt, och duckade ur vägen när slagen fortsatte att komma mot honom; de missade honom med någon

centimeter, så nära så att han kände vinden borsta honom på axeln. Hans far hade en massiv styrka, större än någon krigare han någonsin mött, och Thor visste att detta inte skulle bli lätt. Hans far var snabb också, en dödlig kombination. Och nu hade Thor inget vapen.

Andronicus svingade igen utan att tveka, han svingade sin yxa i sidled, och siktade på att hugga Thor mitt itu.

Thor hoppade upp i luften, högt ovanför Andronicus huvud, och använde sina inre krafter för att ta honom högt upp i luften och landa bakom Andronicus. Han landade på sina fötter, sträckte sig ner, och tog tag sin fars svärd från marken, och vände sig om och attackerade, och han svingade rakt mot ryggen på Andronicus.

Men till Thors förvåning, var Andronicus så snabb, han var förberedd. Han vände sig om och blockerade slaget. Thor kände smällen av metall som slog emot metall vibrera genom hans kropp. Andronicus svärd, höll i allafall; det var starkare än hans. Det var konstigt, att hålla sin fars svärd, speciellt när han mötte sin far.

Thor svingade runt, och kom från sidan mot Andronicus axel. Andronicus blockerade, och drog ner sitt vapen mot Thor.

Fram och tillbaka höll de på, attackerade och blockerade, och Thor drev Andronicus bakåt, och Andronicus, i sin tur, drev Thor bakåt. Gnistor flög, och vapnen rörde sig så snabbt, så att de glänste i ljuset, och de stora klingande ljuden vibrerade i stridsfältet, och de två arméerna tittade på, helt fixerade. De

två stora krigarna knuffade varandra fram och tillbaka över öppningen, och ingen gav vika en centimeter. Thor höjde sitt svärd för att slå igen, men denna gång överraskade Andronicus honom genom att gå fram och sparka honom i bröstet. Thor flög bakåt, och landade på rygg.

Andronicus rusade fram och drog ner sin yxa. Thor rullade ur vägen, men inte snabbt nog: Den skar i Thors biceps, tillräckligt för att blodet skulle rinna. Thor skrek, men svingade runt och skar i Andronicus vad. Andronicus snubblade och skrek, och Thor rullade tillbaka på sina fötter, när de två stod mot varandra, båda skadade.

”Jag är starkare än dig, min son,” sa Andronicus. ”Och mer erfaren än dig i strid. Ge dig nu. Dina druid-krafter kommer inte att fungera mot mig. Det är bara du mot mig, man mot man, svärd mot svärd. Och som en krigare, är jag bättre. Du vet det. Ge dig, och jag kommer inte att döda dig.”

Thor skrockade.

”Jag ger mig inte för någon! Allra minst dig!”

Thor tvingade sig själv att tänka på Gwendolyn, på vad Andronicus hade gjort mot henne, och hans ilska ökade. Nu hade tiden kommit. Thor var beslutsam över att döda Andronicus, en gång för alla, för att skicka tillbaka denna hemska varelse till helvetet.

Thor rusade fram med en sista ansträngning, han gav allt han hade, och skrek ett stridsrop. Han drog ner sitt svärd till höger och vänster, och svingade så snabbt att han knappt kunde hålla

i det, och Andronicus blockerade alla slag, samtidigt som han knuffades bak, steg för steg. Striden fortsatte, och Andronicus verkade förvånad över att hans son kunde ha en sådan styrka, och under så lång tid.

Thor såg sin chans, när Andronicus arm blev trött för en stund. Thor svingade mot bladet på yxan, och lyckades slå det ur Andronicus händer.

Andronicus såg chockat på när det flög genom luften, och Thor sparkade sedan sin far i bröstet, fällde honom, ner på sin rygg.

Innan han kunde ställa sig upp, gick Thor fram och placerade en fot på hans hals. Thor hade honom, och han stod där och tittade ner på honom.

Hela stridsfältet var tyst när Thor stod över honom, och höll spetsen på hans svärd mot sin fars hals.

Andronicus, log, och blod sipprade ut ur munnen.

”Du kan inte göra det, min son,” sa han. ”Det är din stora svaghet. Din kärlek för mig. Precis som min svaghet för dig. Jag skulle aldrig kunna döda dig. Inte nu, inte under hela ditt liv. Hela denna strid är meningslös. Du kommer att släppa mig. För du och jag är en.”

Thor stod över honom, händerna skakade när han höll svärdsspetsen mot sin fars hals. Sakta höjde han den. En del av honom kände att hans fars ord var sanna. Hur skulle han kunna klara av att döda sin far? Men när han stirrade ner, tänkte på all smärta, alla skada, som hans far hade orsakat på alla runt

om honom. Han tänkte på priset över att låta honom leva. Priset av medkänsla. Det var ett för stort pris att betala, inte bara för Thorgrin, utan för alla han älskade och brydde sig om. Thor tittade bakom sig och såg tiotusentals av Imperiets soldater som hade invaderat hans hemland, som stod där, redo att attackera hans folk. Och denna man var deras ledare. Thor var skyldig detta till hans hemland. Till Gwendolyn. Och mest av allt, sig själv. Denna man kanske var hans far genom blod, men det var allt. Han var inte hans far på något annat sätt. Och endast blod, gjorde inte honom till en far.

Thor höjde sitt svärd högt, och med ett högt skrik, drog han ner det.

Thor slöt sina ögon, och öppnade dem, för att se svärdet, nerbäddat i jord, precis bredvid Andronicus huvud. Thor lät den vara där och backade.

Hans far hade haft rätt: han hade inte klarat det. Trots allt, så kunde han bara inte döda en försvarslös man. Thor vände sin rygg mot sin far, mot sitt eget folk, mot Gwendolyn. Det var uppenbart att han hade vunnit striden. Nu, skulle Andronicus, om han hade någon ära, inte ha något val än att återvända hem.

”THORGRIN!” skrek Gwendolyn.

Thor vände sig om med chock, för att se Andronicus svinga mot honom, rakt mot hans huvud.

Thor duckade i sista sekunden, och yxan flög förbi.

Andronicus var snabb dock, och i samma rörelse så svingade han med en spikklubba och slog till Thor över käken, och slog

ner honom så att han landade på sina händer och knän.

Thor kände hur revbenen knäcktes, när Andronicus sparkade honom i magen, och skickade iväg honom rullades, flämtande efter luft.

Thor låg på sina händer och knän, och andades tungt, blodet droppade från hans mun, hans revben smärtade honom, och han försökte tvinga sig att resa sig upp. I ögonvrån såg han Andronicus gå fram och höja sin yxa med båda händerna. Han siktade, kunde Thor se, på att hugga av Thors huvud. Thor kunde se i hans blodsprängda ögon att Andronicus inte hade någon nåd, som Thor hade haft.

”Detta är vad jag skulle ha gjort för trettio år sedan,” sa Andronicus

Andronicus skrek högt, när han drog ner sin yxa mot Thors blottade nacke.

Thor var dock inte klar med att slåss; han klarade med en sista energi, och trots all smärta, ta sig upp på fötter, och började rusa mot sin far, och tacklade ner honom, baklänges ner på marken på hans rygg.

Thor låg ovanpå honom, brottade ner honom, och förberedde sig för att slåss mot honom med sina bara händer. Det hade blivit en brottningsmatch. Andronicus sträckte sig upp och tog tag i Thors hals, och Thor blev överraskad över hans styrka; han kände hur han snabbt tappade luften och kvävdes.

Thor greppade sin midja desperat, och letade efter sin kniv. Den kungliga kniven, den enda som kung MacGil hade gett

honom, innan han dött. Thor förlorade luft snabbt, och han visste att om han inte hittade den snabbt, så skulle han vara död.

Thor hittade den vid sitt sista andetag. Han höjde den högt, och högg ner den med båda händerna, in i Andronicus bröst.

Andronicus sköt upp händerna, flämtade efter luft, och hans ögon spärrades upp i en dödsblick, medan han satt upp och fortsatte strypa sin son.

Thor, som inte fick luft, började tappa medvetandet, och blev stelare.

Till slut mjuknade Andronicus grepp och hans armar föll till sidorna. Hans ögon rullade bakåt och han slutade röra sig.

Han låg där frusen. Död.

Thor flämtade när han tog bort hans fars stela hand från hans hals, flämtade och hostade, och rullade bort från sin fars döda kropp.

Hela hans kropp skakade. Han hade precis dödat sin far. Han hade nog inte trott att det varit möjligt. Thor tittade runt om och såg alla krigare, båda arméerna, som stirrade på honom i chock. Thor kände en massiv hetta rusa genom hans kropp, som om någon djupgående förändring precis hade skett inom honom, som om han tog bort en ond del från sig själv. Han kände sig förändrad, lättare.

Thor hörde ett kraftigt ljud på himlen, som åska, och tittade upp och såg ett litet svart moln komma ovanför Andronicus kropp, och en tunnel av svarta skuggor, som demoner, virvlade ner på marken. De virvlade runt hans far, omfattade honom,

ylande, och lyfte sedan hans kropp högt upp i luften, högre och högre, tills de försvann in i molnen. Thor såg på med förundran och undrade vart hans fars själ skulle ta vägen.

Thor tittade upp och såg Imperiets män stå mot honom, tiotusentals män, med hämnd i sina ögon. Den store Andronicus var död. Ändå stod hans män kvar. Thor och Ringens män var fortfarande många färre, hundra mot en. De hade vunnit striden, men de höll på att förlora kriget.

Erec , Kendrick, Srog och Bronson gick fram till Thors sida, med sina svärd dragna, när alla stod mot Imperiet tillsammans. Hornen ljöd längs fronterna från Imperiet, och Thor förberedde sig att strida en sista gång. Han visste att de inte kunde vinna. Men de skulle i alla fall dö tillsammans, i en enda stor historisk strid.

KAPITEL SJU

Reece marscherade bredvid Selese, Illepra, Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog och Serna. De nio vandrade västerut, som de hade gjort flera timmar, ända sedan de kom upp ur Kanjonen. Någonstans visste Reece att hans folk var, och han var beslutsam över att hitta dem, döda eller levande.

Reece hade varit chockad när de passerade genom ett landskap av förstörelse, oändliga fält av döda kroppar, som var fullt med fåglar som åt på dem, brända från drakarnas andetag. Tusentals av Imperiets män låg döda längs horisonten, vissa rök fortfarande. Röken från deras kroppar fyllde luften, och den outhärdliga lukten av brinnande kött spred sig i det förstörda landet. Den som inte hade dödats av drakens andedräkt hade dött i striden mellan Imperiet, MacGils och McClouds, och även de låg döda. Reece skakade på huvudet, detta land, som en gång hade varit så rikligt, var nu förstört av krig.

Ända sedan de hade kommit upp från Kanjonen, så hade Reece och de andra varit beslutsamma över att ta sig hem, för att komma tillbaka till MacGils sida av Ringen. Utan att hitta hästar, så hade de vandrat hela vägen genom McClouds sida, upp över bergen, ner på andra sidan, och nu, till slut, vandrade de genom MacGils territorium, och passerade inget annat än förstörelse. Med tanke på hur det såg ut, så hade drakarna antagligen hjälpt till att förstöra Imperiets trupper, och för det var Reece tacksam.

Men Reece visste fortfarande inte hur hans folks kulle vara när han kom dit. Var alla i Ringen döda? Än så länge verkade det så. Reece ville snabbt veta om alla var okej.

Varje gång de kom fram till ett stridsfält med döda och skadade, de som inte hade blivit drabbade av drakarnas flammor, gick Illepra och Selese från kropp till kropp, vände på dem och undersökte. De var inte drivna av deras yrke, utan Illepra hade också ett annat uppdrag: att hitta Reece bror. Godfrey. Det ville även Reece göra.

”Han är inte här,” sa Illepra igen, när hon till slut hade vänt på den sista döda kroppen på fältet, med besvikelse över hela ansiktet.

Reece kunde se hur mycket Illepra brydde sig om hans bror, och han blev rörd. Reece hoppades också på att han var okej och bland de levande, men som det såg ut, med dessa tusentals döda kroppar, så hade han en oroande känsla av att han inte var det.

De fortsatte att gå, marscherade över ett annat fält, och flera kullar, och när de gjorde det, så såg de ett annat stridsfält i horisonten, med flera tusentals döda kroppar. De gick mot det.

När de gick, började Illepra skrika tyst. Selese la en hand på hennes vrist.

”Han lever,” försäkrade Selese. ”Oroa dig inte.”

Reece gick upp bredvid, och la en försäkrande hand på hennes axel, och kände medlidande för henne.

”Om det är en sak jag vet om min bror,” sa Reece. ”så är det att han är en överlevare. Han hittar alltid en väg ut ur allting. Till

och med döden. Jag lovar dig. Godfrey är antagligen redan i en bar någonstans, och blir berusad.”

Illepra skrattade genom sina tårar, och torkade bort dem.

”Jag hoppas det,” sa hon. ”För första gången, så hoppas jag det.”

De fortsatte deras vandring, tyst genom ödemarken, alla förlorade i sina egna tankar. Genom Reeces huvud blixtrade förbi minnen på Kanjonen; han kunde inte undantrycka dem. Han tänkte tillbaka på hur desperat deras situation hade varit, och var fylld med tacksamhet över Selese; om hon inte hade kommit när hon hade det, så skulle de fortfarande vara där nere, och säkert döda.

Reece sträckte sig och tog Seleses hand och log, och de två höll händer medan de gick.

Reece var rörd av hennes kärlek och engagemang till honom, hennes vilja att korsa hela landsbygden bara för att rädda honom. Han kände en överväldigad rusning av kärlek för henne, och han kunde inte vänta till den stunden då de var själva så han kunde uttrycka den till henne. Han hade redan bestämt att han ville vara med henne för alltid. Han kände en lojalitet till henne som han inte kände till någon annan, och så fort de hade en stund, så skulle han fria till henne. Han skulle ge henne sin mors ring, den enda som hans mor hade gett till honom, för att ge till sin livs kärlek.

”Jag kan inte fatta att du korsade Ringen för mig,” sa Reece till henne.

Hon log.

”Det var inte så långt,” sa hon.

”Inte långt?” frågade han. ”Du satte ditt liv i fara och korsade ett land fullt av krig. Jag är skyldig dig. Mer än vad jag kan säga.”

”Du är inte skyldig mig någonting. Jag är bara glad att du lever.”

”Vi *alla* är skyldiga dig,” stämde Elden in. ”Du räddade oss alla. Vi skulle alla varit fast där nere i Kanjonen, för alltid.”

”På tal om skulder, jag har en jag vill diskutera med dig,” sa Krog till Reece, och kom upp bredvid honom, haltande. Sedan Illepra hade spjälkat hans ben hade Krog i alla fall klarat av att gå själv, även om det var en stel gång.

”Du räddade mitt liv där nere, och mer än en gång,” fortsatte Krog. ”Det var rätt dumt av dig, om du frågar mig. Men du gjorde det ändå. Tro inte att jag är skyldig dig något dock.”

Reece skakade på huvudet, och blev överraskad över Krogs kaxighet och hans pinsamma försök över att tacka honom.

”Jag vet inte om du försöker förolämpa mig eller tacka mig,” sa Reece.

”Jag har mitt eget sätt,” sa Krog. ”Jag ska hålla din rygg från och med nu. Inte för att jag tycker om dig, men för att det är det jag känner mig kallad att göra.”

Reece skakade på huvudet, förvirrad av Krog som alltid.

”Oroa dig inte,” sa Reece. ”Jag tycker inte om dig heller.”

De fortsatte att vandra, alla var avslappnade, glada över att de levde, att vara tillbaka på denna sida Ringen, alla förutom Conven, som gick tyst, för sig själv, som han hade gjort ända

sedan hans tvilling dött. Inget, inte ens att de klarat sig från döden, verkade få honom att sluta tänka på det.

Reece tänkte tillbaka på hur Conven hade kastat sig oansvarigt ner i faran där nere, gång på gång, och riskerat sitt liv för att rädda andra. Reece kunde inte undgå att undra om det var någon slags dödslängtan snarare än, viljan att hjälpa andra. Han oroade sig för honom. Reece tyckte inte om att se honom så borttappad, så djupt nere i depression.

Reece gick fram bredvid honom.

”Du kämpade briljant där nere,” sa Reece till honom.

Conven ryckte på axlarna och tittade ner i marken.

Reece letade febrilt efter något att säga, medan de gick där under tystnad.

”Är du glad över att vara hemma?” frågade Reece. ”Över att vara fri?”

Conven vände sig om och stirrade blankt på honom.

”Jag är inte hemma, och jag är inte fri. Min bror är död. Och jag har ingen rätt att leva utan honom.”

Reece kände en ilning längs ryggraden av hans ord. Det var uppenbart att Conven fortfarande var överväldigad av sorg; han var som gjord av ära. Conven var som en zombie, hans ögon var blanka. Reece tänkte tillbaka på när de var fyllda med glädje. Reece kunde se att hans sorg var djup, och han hade en ökande känsla av att det kanske inte skulle försvinna. Reece undrade vad det skulle bli av Conven.

För första gången, tänkte han att det inte skulle gå bra.

De vandrade och vandra, och timmar passerade, och de kom fram till ett annat stridsfält, där det döda kropparna låg, axel mot axel, och de vände på dem alla, och letade efter några tecken efter Godfrey.

”Jag ser många fler MacGils på detta fält,” sa Illepra hoppfullt, ”och inget av en drakes eld. Kanske är Godfrey här.”

Reece tittade upp och såg tusentals döda kroppar och undrade, hur de skulle hitta honom, även om han redan var här.

Reece gick från den ena döda kroppen till den andra, vilket de andra också gjorde, och vände på dem alla. Han såg alla ansikten av hans folk, tittade dem i ansiktet, vissa kände han igen och vissa inte, folk han hade känt och stridit med, folk som hade stridit för hans far. Reece funderade över förstörelsen som hade kommit till hans hemland, som en plåga, och han hoppades innerligt att den hade passerat. Han hade sett strider och krig tillräckligt för att räcka en livstid. Han var redo att lugna ner sig, i ett liv i fred, för att läka, och för att bygga upp sig igen.

”HÄR!” skrek Indra, hennes röst var upprymd.

Hon stod över en kropp och stirrade ner.

Illepra vände sig om och kom springandes, och alla samlades runt. Hon gick ner på knä bredvid kroppen, och tårar flödade i hennes ansikte. Reece gick ner på knä bredvid henne och flämtade över att se hans bror. Godfrey.

Hans stora mage stack ut, orakad, hans ögon var stängda, blek, och hans händer var blåa av kylan, han såg död ut.

Illepra lutade sig fram och skakade om honom; han reagerade

inte.

”Godfrey! Snälla! Vakna! Det är jag! Illepra! GODFREY!”

Hon skakade honom om och om igen, men han vaknade inte. Till slut, vände hon sig desperat om till de andra, och letade i deras bälte.

”Ditt vin!” befalldes hon till O’Connor

O’Connor fumlade vid sin midja och drog hastigt bort den och gav den till Illepra.

Hon tog den och höll den över Godfreys ansikte och klämde ut lite på hans läppar. Hon lyfte hans huvud, öppnade hans mun och klämde lite på hans tunga.

Det kom en plötslig reaktion, när Godfrey slickade sina läppar och svalde.

Han hostade, satte sig sedan upp, tog tag i säcken, med ögonen stängda, och klämde, och drack mer och mer, tills han satt upp hela vägen. Han öppnade sakta sina ögon och torkade sin mun med baksidan av handen. Han tittade runt, förvirrad och desorienterad, och rapade.

Illepra skrek av glädje, lutade sig över, och gav honom en stor kram.

”Du överlevde!” sa hon.

Reece suckade av lättnad när hans bror tittade runt, förvirrad, men i allra högsta grad, levande.

Elden och Serna tog tag i Godfrey under axlarna och lyfte upp honom på fötterna. Godfrey stod där, först vingligt, och sedan tog han ytterligare en lång klunk från säcken och torkade sin mun

med baksidan av handen.

Godfrey tittade runt, med suddig blick.

”Var är jag?” frågade han. Han sträckte sig och kliade sig på huvudet, som hade ett stort sår, och hans ögon kisade i smärta.

Illepra studerade såret, drog sin hand längs det, och det torkade blodet i hans hår.

”Du har fått ett sår,” sa hon. ”Men du kan vara stolt: du lever. Du är säker.”

Godfrey vinglade, och de andra fångade honom.

”Det är inte allvarligt,” sa hon, och undersökte det, ”men du behöver vila.”

Hon tog bort ett bandage från sin midja och började linda det runt hans huvud. Godfrey gjorde en grimas, och tittade på henne. Sedan tittade han runt på alla döda kroppar, och han spärrade upp ögonen.

”Jag lever,” sa han. ”Jag kan inte tro det.”

”Du klarade det,” sa Reece, och klappade sin bror glatt på axeln. ”Jag visste att du skulle det.”

Illepra omfamnade honom, kramade honom, och långsamt kramade han henne tillbaka.

”Så det är så här det känns över att vara hjälte,” observerade Godfrey, och de andra skrattade. ”Ge mig mer av det där att dricka,” lade han till, ”och så gör jag kanske det lite oftare.”

Godfrey tog ett långt steg, och till slut började han att gå med dem, och lutande mot Illepra, med en axel runt henne, och hon hjälpte honom att balansera.

”Var är de andra?” frågade Godfrey när de gick.

”Vi vet inte,” sa Reece. ”Någonstans västerut, hoppas jag. Det är dit vi ska. Vi marscherar mot kungens hall. För att se vem som lever.”

Reece svalde när han sa orden. Han tittade mot horisonten, och bad över att hans landsmän hade mött ett liknande öde som Godfrey. Han tänkte på Thor, på sin syster Gwendolyn, på hans bror Kendrick, och alla andra som han älskade. Men han visste att den stora delen av Imperiets armé fortfarande väntade, och att döma från de antal döda han redan hade sett, så hade han en känsla av att det värsta inte hade kommit än.

KAPITEL ÅTTA

Thorgrin, Kendrick, Erec, Srog och Bronson stod som en vägg mot Imperiets armé, med deras folk bakom sig, med sina vapen dragna, och de var beredda att slakta Imperiets trupper. Thor visste att detta skulle vara hans sista attack, hans sista strid, ändå hade han ingen ångest. Han skulle dö här, mot denna armé, på sina fötter, med svärdet i sin hand, med sina bröder vid sin sida, och han försvarade sitt hemland. Han skulle få en chans att gottgöra sig för vad han hade gjort, för att ha stridit mot sitt eget folk. Det fanns inget mer han kunde be om i sitt liv.

Thor tänkte på Gwendolyn, och det enda han önskade, var att ha haft mer tid för henne. Han bad om att Steffen hade tagit henne till säkerhet, och att hon var säker där bakom, bakom fronterna. Han kände sig besluten över att slåss med allt han hade, döda så många från Imperiet som han kunde, för att förhindra dem från att skada henne.

När Thor stod där kunde han känna sina bröders solidaritet, alla var orädda, stod modigt, och höll sin plats. Detta var de finaste männen i Imperiet, de finaste knektarna från Silver, MacGils, silesier, alla var enade, ingen av dem backade av rädsla, trots alla odds. Alla var förberedda att ge sitt liv för att försvara sitt hemland. Alla värdesatte ära och frihet mer än livet.

Thor hörde Imperiets signalhorn, som gick upp och ner för fronterna, och såg divisionerna av oändligt många män, ställa sig

i perfekta linjer. Detta var disciplinerade soldater som han stod mot, soldater med icke nådiga befälhavare, som hade stridit hela livet. De var enade, tränade för att fortsätta trots deras ledares död. En nu, namnlös befälhavare gick fram, och ledde trupperna. De var många, oändligt många, och Thor visste att det inte fanns en chans att de kunde besegra dem med så få män. Men det kvittade. Det betydde ingenting om de dog. Allt som betydde något var *hur* de dog. De skulle dö på sina fötter, som män, i en sista strid av ära.

”Ska vi vänta tills de kommer mot oss?” frågade Erec högt. ”Eller ska vi erbjuda dem MacGils hälsning?”

Thor log tillsammans med de andra. Det fanns inget bättre än en liten armé som attackerade en större. Det var ansvarslöst, men ändå var det höjden av mod.

Thor och alla hans män skrek ett stridsrop, enade, och alla attackerade. De sprang till fots, och skyndade sig för att minska gapet mellan de två arméerna, deras stridsrop fyllde luften, och deras män följde dem tätt i hälarna. Thor höll sitt svärd högt, sprang bredvid sina bröder, och hans hjärta slog hårt, och en kall vind svepte hans ansikte. Det var så här krig kändes. Det fick honom känna sig levande.

De två arméerna rusade, sprang snabbt så att de kunde döda varandra. Inom en kort stund möttes de i mitten, med en massiv klang från deras vapen.

Thor högg, åt alla håll, och kastade sig själv in i fronten längst fram av Imperiets soldater, som svingade långa spjut, pikar och

lansar. Thor högg den första piken han mötte på mitten, och sedan högg han soldaten genom magen.

Thor duckade och vände sig från flera lansar som kom mot honom; han svingade sitt svärd, och virvlade i varje riktning, och delade alla vapen på mitten med ett splittrande ljud och sparkade och armbågade varje soldat ur hans väg. Han slog till flera med sin hammare, och sparkade en annan i skrevet, armbågade en i käken, och skallade en annan. Högg en, och vände sig om och skar en annan. De var nära, och det var man mot man, och Thor var som en enmans-maskin, som skar sin väg genom den stora kraften.

Överallt runt om honom gjorde hans bröder likadant, de stred med en fantastisk hastighet och kraft, styrka och själ, trots att de var färre, så kastade de sig själv in i en mycket större armé och skar genom raderna av Imperiets män, vilket inte verkade ta slut. Ingen tvekade, och inte retirerade.

Överallt runt Thor, skrek tusentals män och stönade när de stred man mot man i en gigantiskt, våldsamt strid, striden som skulle besluta över Ringens öde.

Och trots den stora styrkan, så började männen från Ringen att få lite övertag, och höll Imperiet i schack och tryckte dem bakåt.

Thor tog tag i en vimpel från en av Imperiets mäns han, och sparkade bak honom, och svingade sig sedan runt och slog honom i sidan på hjälmen. Thor svingade den högt över huvudet i en bred cirkel och slog ner flera stycken. Han kastade in den i folkmängden som tog ner flera stycken.

Thor höjde sedan sitt svärd och gick tillbaka för att slåss, och högg sin väg igenom, tills hans armar och axlar blev trötta. För ett kort ögonblick blev han för långsam, och en soldat kom ner mot honom med ett höjt svärd; Thor vände sig om och ställde sig mot honom, för sent, och samlade sig själv för slaget och skadan som skulle komma.

Thor hörde ett morrande ljud, och Krohn flög förbi, och hoppade upp i luften och låste sina käkar på soldatens hals, och drev ner honom och räddade Thor.

Timmar av nära strid passerade. Medan Thor först blev förstärkt, så började det snart bli uppenbart att denna strid var meningslös, och sköt upp det oundvikliga. Det kvittade hur många de dödade, horisonten fortsatte att fyllas med oändligt många män. Och medan Thor och de andra blev trötta, så var Imperiets män i god form, och fler fortsatte att välla in. Thor, som förlorade slagkraft, försvarade inte tillräckligt snabbt som han hade gjort innan, och fick plötsligt ett svärdshugg i axeln; han skrek av smärtan, och blodet sprutade ur hans arm. Thor fick en armbåge i revbenen, och en stridsyxia kom ner mot honom, som han precis blockerade med sin sköld. Han hade nästan höjt sin sköld alldeles för sent och riskerat sitt liv.

Thor förlorade mark, och när han tittade runt, så såg han att de andra runt honom också gjorde det. Slaget hade börjat vända; Thors öron fylldes med dödsskrik från alldeles för många av hans män, som började falla runt om. Efter timmar av strid, så förlorade de. Snart skulle de alla vara döda. Han tänkte på

Gwendolyn och vägrade att acceptera det.

Thor tittade upp mot himlen, och försökte desperat att samla de krafter han hade kvar: Men hans druid-krafter svarade inte. Han kände att alldeles för mycket hade försvunnit från hans tid med Andronicus, och han behövde tid för att läka. Han såg Argon på stridsfältet, han var inte heller lika kraftfull som han var innan, hans krafter hade minskat efter att han slagits mot Rafi. Och Alistair var försvagad hon också, efter att hon återupplivat Argon. De hade ingen backup. Bara deras styrka. Thor tittade mot himlen och skrek av desperation, han ville att något skulle vara annorlunda, att något skulle förändras.

Snälla Gud, bad han. Jag ber för dig. Rädda oss alla denna dag. Jag vänder mig till dig. Inte till mannen, inte till mina krafter, utan till dig. Ge mig ett tecken av din makt.

Plötsligt, till Thors förvåning, blev luften fylld med ett mäktigt ljud från ett rytande, som var så högt så att det verkade dela på himlen.

Thors hjärta slog snabbare när han omedelbart kände igen ljudet. Han tittade mot horisonten och såg sin gamla vän Mycoples komma flygande ut ur molnen. Thor blev chockad, lättad över att se att hon levde, att hon var fri, att hon var tillbaka här, i Ringen, flygande mot honom. Det var som om en del av honom hade återställts.

Mer överraskande var att Thor såg en andra drake bredvid henne. En manlig, med uråldrig, blek, röd fjäll, och gigantiska glänsande gröna ögon, och såg mer vildsint ut än Mycoples. Thor

såg de två sväva genom luften, och de flög sedan ner, rakt mot Thor. Han insåg då att hans böner hade blivit besvarade.

Mycoples höjde sina vingar, krökte sin rygg och skrek, likaså draken bredvid henne, och de två andades en vägg av eld mot Imperiets armé och fick himlen att lysa. Den kalla dagen blev plötsligt varm, sedan het, då väggarna av eld rullade mer mot dem. Thor höjde sina armar mot sitt ansikte.

Drakarna attackerade bakifrån, så flammorna nådde inte riktigt Thor. Fortfarande var väggen av eld tillräckligt nära så att Thor kände dess hetta, och håren på hans underarm brändes.

Skriken från tusentals män restes upp i luften när Imperiets armé, division efter division, började brinna, och tiotusentals soldater skrek för sina liv. De sprang åt alla håll, men det fanns ingenstans att fly. Drakarna visade ingen nåd. De var rasande, och de var redo att hämnas på Imperiet.

En division av Imperiet efter nästa föll ner döda till marken.

De återstående soldaterna som stod mot Thor vände sig om i panik och flydde, och försökte att ta sig ifrån drakarna i skyn, som andades eld överallt. Men de sprang endast in i deras egen död, eftersom draken siktade in sig på dem, och tog slut på dem, den ena efter den andra.

Snart stod Thor mot inget annat än ett tomt fält, svarta moln av rök, lukten av brinnande kött fyllde luften, och drakens andedräkt. När molnen skingrat sig, så avslöjade det ett öde land, inte en enda man levande, och allt gräs och alla träd var inget annat än svart aska. Imperiets armé, som varit så okuvlig för bara

några minuter sedan, var nu helt borta.

Thor stod där i chock, lättad. Han skulle leva. De skulle alla leva. Ringen var fri, och till slut var de också fria.

Mycoples dök ner och satte sig framför Thor, och sänkte sitt huvud och fnös.

Thor gick fram och log när han gick mot sin gamla vän, och Mycoples sänkte sitt huvud hela vägen ner och spann. Thor klappade fjällen på hennes ansikte, och hon lutade sig och gnuggade sin näsa upp och ner för hans bröst, och strök sitt ansikte mot hans kropp. Hon fortsatte att spinna, och det var tydligt att hon var glad över att träffa Thor igen, lika glad som han var över att se henne.

Thor hoppade upp på henne, och vände sig om på Mycoples, mot sin armé, tusentals av män som stirrade tillbaka i förundran och glädje, och han höjde sitt svärd.

Männen höjde sina svärd och hejade tillbaka till honom. Till slut var himlen fylld med ljudet av segerrop.

KAPITEL NIO

Gwendolyn stod där, och tittade upp mot Thorgrin, som satt på Mycoples, och hans hjärta var fyllt av stolthet. Hon hade klarat sig genom soldaterna, tillbaka till frontlinjen, och struntade i skyddet från Steffen och de andra. Hon hade knuffat sig hela vägen fram in mot öppningen, och stod framför Thor. Hon började gråta av glädje när hon insåg att Imperiet var besekrat, alla hot var äntligen borta, och hon såg att Thor, hennes kärlek, var vid liv och säker. Hon kände en triumf. Det kändes som om allt mörker och sorg under de senaste månaderna hade lyft, och hon kände att Ringen äntligen var säker igen. Hon kände sig överväldigad av glädje och tacksamhet när Thor tittade på henne och han tittade ner på henne med sådan kärlek, hans ögon glänste.

Gwen förberedde sig att gå fram och hälsa på honom, när ett plötsligt ljud skar genom luften som fick henne att vända sig om.

”BRONSON!” skrek någon.

Gwen och de andra vände sig om, med rädsla när hon såg en man resa sig från askan från Imperiets sida. Mannen hade legat med ansiktet nere i marken, täckt av kropparna från Imperiets soldater, och där stod han och slog bort dem medan han ställde sig upp.

McCloud.

Gwen ryste. McCloud hade på något sätt överlevt, han hade

varit en fegis, han hade gömt sig under andras kroppar, och på något sätt överlevt väggen av eld. Han stod där med sin missbildade kropp, sitt ärrade ansikte, med svärdet i sin hand, och stirrade på sin son, Bronson.

Gwen kände en kraftig avsmak inom henne. Där var manen hon hatade med varje cell i hennes kropp, mannen hon drömde mardrömmar om, den hon drömde om varje natt, mannen som hade attackerat henne. Det fanns inget mer hon önskade under alla dessa dagar, än att se honom död.

Där stod han, i sin fulla höjd och bredd, vilket var svårt att tro, att en mardröm kom till liv, den ensamma överlevaren efter branden.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.